

ČÍSLO 1 - LEDEN 2014 - CENA 15 Kč

HLUBOKÝ ZPRAVODAJ

Novoroční slovo
starosty

Srdeční záležitost
rozhovor s kardiochirurgem
Vojtěchem Kurfirstem

Jachtařské úspěchy
2013

Jízdní řady autobusů

AFRIKA, MÁ LÁSKA

Rozhovor s Veronikou Zvánovcovou

2 Novoroční slovo starosty města

3 Jízdní řady autobusů

4 Povídání o srdci - rozhovor

8 Afrika, má láska - rozhovor

14 Studie regenerace města - informace

16 Skvělé jachtařské úspěchy

17 Drakiáda

21 Rok 2013 v obrazech

22 Kulturní program

Na světě je spousta zajímavých lidí. Bílých nebo černých, nebo třeba puntíkatých. I náš hlubocký svět je zajímavý, i my vám přinášíme nevšední novoroční rozhovory. Jeden o Africe, abyste se zahráli, jedno povídání doktorské, abyste se ani srdečních chorob nebáli. Jsou prostě lidi, kteří mají co říct. Těch se rádi ptáme.

Oprah Winfrey, slavná americká televizní komentátorka, jednou uvedla ve své známé show rozhovor s Mayou Angelou. Rodným jménem Marguerite Ann Johnson (* 4. dubna 1928) je slavná americká spisovatelka, básnička, dramatická, scénáristka a režisérka, tanečnice a herečka, velmi žádaná řečnice a plamenná obhájkyň lidských práv. Nejslavnější jsou její autobiografické knihy, mezi nimi zejména ta první popisující nelehké dětství a dospívání černošské dívky v časech, kdy nebyla pro černou menšinu vybojována základní práva: I Know Why the Caged Bird Sings z roku 1969. Literární kritika knihu ocenila jako zcela novou formu autobiografické beletrie. Byla spolupracovnicí Martina Luthera Kinga i Malcolma X. Je i bojovnicí za práva žen. Je považována za jednu z mluvčích černošské komunity v USA. V roce 1993 recitovala svou báseň při prezidentské inauguraci Billa Clintona (a navázala tak na tradici Roberta Frosta, který recitoval své verše při inauguraci Johna F. Kennedyho roku 1961). Svět ji označuje za americkou renesanční ženu.

U příležitosti jejích narozenin se jí Oprah zeptala, co si myslí o stárnutí. Mayou byla nejen velmi vtipná, ale její prostá slova jsou velmi moudrá. Maya Angelou prohlásila: »Naučila jsem se, že ať se stane cokoliv, ať

se to zdá dnes sebehorší, život jde dál a zítra bude všechno vypadat líp.

■ Naučila jsem se, že o člověku ti hodně napovědí tři věci:

1. způsob, jak se chová v deštivém počasí,
2. když se mu ztratí zavazadla
3. a když rozmotává zacuckané žárovničky na vánoční stromek.

■ Naučila jsem se, že bez ohledu na to, jaký vztah jsi měl k rodičům, budou ti chybět, když zmizí z tvého života.

■ Naučila jsem se, že žít není totéž jako prožívat život.

■ Naučila jsem se, že ti život někdy dá druhou šanci.

■ Naučila jsem se, že bys neměla procházet životem s rukavicemi zadáka (určenými na chytání míčů) na obou rukou, musíš být schopná některé věci nechat padnout na zem.

■ Naučila jsem se, že když jsem něco rozhodla se srdcem na dlaní, obvykle to bylo správné rozhodnutí.

■ Naučila jsem se, že i když mám trápení, nemusím na to být sama.

■ Naučila jsem se, že každý den můžeš natáhnout ruku a někoho se dotknout. Lidé milují vroucí objetí nebo třeba jen poplácání po rameni.

■ Naučila jsem se, že se stále mám co učit.

■ Naučila jsem se, že lidi zapomenou, co jsi říkala, lidi zapomenou, co jsi dělala, ale nikdy nezapomenou, jak se s tebou cítili.«

Myslím, že tyhle rady do letošního novoročního úvodníku patří a mohou se nám někdy hodit.

Přeji dobrý nový rok!

Alena Mitter

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ

Číslo 1. leden 2014. Ročník 45.
Vychází měsíčně.

Vydává: Městský úřad Hluboká nad Vltavou, Masarykova ulice 36, 373 41 Hluboká nad Vltavou.

Kulturní nabídka (Panorama)
774 457 269 přes den.

Šéfredaktorka: Alena Mitter (Růžičková)
píše články neoznačené podpisem.
Tel.: 775 622 006.

E-mail: alenoviny@volny.cz.

Redakční kruh: Ing. Eva Smrčková,
Marie Krejcarová, Jan Piskač
Sazba: Adam Růžička

Fotografie: Ing. Jan Pirgl

Redakční uzávěrka dvacátého v měsíci, ale vítáme příspěvky dříve! Za obsahovou správnost příspěvků ručí autoři.
Náklad 600 výtisků.

Tiskne: Tiskárna PROTISK, s. r. o. Podávání novinových zásilek povoleno Českou poštou, s. p., ředitelstvím odštěpného závodu Jižní Čechy v Č. Budějovicích, j.zn. p -5696/96 ze dne 4. listopadu 1996, ev. číslo: MK ČR e. 109 10.

Nevyžádané rukopisy a fotografie nevracíme. Anonymy neuveřejňujeme. Děkuje za vaše informace, upozornění či zprávy, které nám poskytnete.

Novoroční slovo starosty

Vážení spoluobčané,

dovolu mi, abych vám popřál všechno nejlepší do nového roku 2014. Hodně zdraví, štěstí a životní spokojenosti. Někdy je to složité, ale pokusme se o tu životní spokojenost. Vím, že mi řada z vás vytkne, že za tu obecnou nespokojenost, někdy nazývanou »blbá nálada«, jsme zodpovědní hlavně my politici. Ano, jsem si toho vědom.

My, lokální politici v zastupitelstvu na Hluboké, se dlouhodobě snažíme nezatěžovat naše občany zbytečnými vyhláškami, administrativou, daněmi či poplatky. Dlouhodobě nezvyšujeme daň z nemovitosti, vodné a stočné či místní poplatky. Od

ledna příštího roku snížilo zastupitelstvo poplatky za odvoz domovního odpadu z 500 Kč na 100 Kč. Získali jsme do rozpočtu města jiné příjmy, které toto snížení umožnilo. Jsme si vědomi, že stát zatěžuje občany množstvím daní a poplatků a naším cílem je více neobtěžovat a nechat občanům města co nejvíce peněz v jejich peněženkách.

Bohužel, vím, že v minulých letech administrativa státu, množství nových zákonů, a tím množství byrokracie rostlo a rostlo. I když patřím k opozici, přeji nové vládě, a tím i nám, aby se jim jejich záměry povedly a »bylo líp«. Myslím to upřímně. V našem městě se o to snažíme dvě desetiletí.

Vážení spoluobčané, do nového roku vám přeji hlavně životní spokojenost.

Tomáš Jirsa, starosta

Společenská kronika

**Městský úřad Hluboká nad Vltavou
blahopřeje občanům, kteří v měsíci
lednu 2014 oslaví významná výročí.**

Hovorková Vlasta	Purkarec	94 let
Buriánková Zdenka	Hluboká	92 let
Bělunková Božena	Hluboká	91 let
Rada Jaroslav	Hluboká	85 let
Novotná Alžběta	Jeznice	80 let
Košánová Růžena	Hluboká	80 let
Čertíková Milada	Hluboká	80 let
Baloun Jiří	Hluboká	75 let

**Do dalších let přejeme všem dobré zdraví,
spokojenost a osobní pohodu.**

Narodili se

Natalie Mincu	Hluboká
Thea Vejvodová	Hluboká
Matyáš Vasikar	Hluboká
František Prokeš	Hluboká
Ester Rausová	Hluboká

Opustili nás

Krejcar Ivo	Hluboká
Čermínová Marie	Kostelec
Novák Libor	Kostelec
Snopková Vlasta	Bavorovice

Pražská ulice – oprava

- **Dočasný povrch na Pražské ulici.**

Těšte se na jaro a TICHÝ asfalt.

Město Hluboká nad Vltavou ve spolupráci se SÚS Jihočeského kraje připravilo na letošní rok opravu asfaltového povrchu v ulici Pražská (silnice II/146) po provedené rekonstrukci kanalizace.

Na základě přání obyvatel upozorňující na nadměrnou hlučnost dopravy, bylo započato s přípravou možnosti nahradit klasický asfaltobeton směsí asfaltu s protihlukovou přísadou. Asfaltový koberec se pak pokládá ve dvou vrstvách – spodní vodotěsná pro odvod vody a horní porézní. Do této horní vrstvy se přidávají pojiva, např. drčené pneumatiky. Tato úprava (poréznost) spolu s použitím pryže zajišťuje snížení dopravního hluku, má protismykové vlastnosti a zvýšenou odolnost proti trvalým deformacím. Vzhledem k tomu, že tato technologie vyžaduje pečlivou přípravu (teplota, povrch spodních vrstev, příprava míchacího zařízení, zajištění speciální směsi), bylo se SÚS dohodnuto přesunout tuto opravu na příští rok a rýhu po kanalizaci opravit tak, aby přes zimu mohla probíhat zimní údržba a silnice byla standardně sjízdná. Věřím, že dokončení opravy povrchu přinese pohodovější bydlení obyvatel Pražské ulice a drncání nad překopy snad ještě chvíli vydržíme.

Ing. Petr Smrčka

vedoucí stavebního odboru a stavebního úřadu

www.iijhotrans.cz, informace o izdáních řádek 386 715 117

[illegible]

Vysvětlivky značek

Platí do 13.12.14

* jede v pracovních dnech ① jede v pondělí ② jede v úterý ③ jede ve středu ④ jede ve čtvrtek
 * jede v pátek ⑤ jede v sobotu ⑦ jede v neděli † jede v neděli a ve státem uznané svátky
 Linka MHD č.4 - platí tarif MHD p⁵ s přestupem v zast. U Pulci
 p¹ přestupem v zast. Zahájí p⁴ přes Mydlovary
 s přestupem v zast. Týn n.Vlt. AN

11	jede jen v lichých týdnech, nejede 31.12.	23	nejede 24.12.
12	jede jen v sudých týdnech	24	nejede 24.12, 5.7, 14
13	jede také 21.4., 17.11. nejede 20.4.1, 16.11.	25	nejede od 24.12 do 25.12, 13.5.7.
14	nejede 27.12, 3.1., 2.5., 9.5.	28	nejede od 24.12 do 25.12, 13.1.1.
16	jede také 21.4., 17.11. nejede 29.12., od 1.7. do 30.8.	30	nejede od 23.12 do 3.1.
17	nejede od 24.12 do 26.12, 1.1., 30.1., 16.4., 21.4., 1.5., 8.5., 28.10., 17.11.	31	nejede 31.12, 13
20	jede 27.12, 3.1., 31.1., 14.2., 18.4., 2.5., 9.5., od 1.7. do 31.8., 31.10.	36	jede také 24.12.
33	jede od 23.12 do 3.1., 2.5., 9.5., od 14.7. do 25.7., 27.10.	37	nejede 5.7.
34	jede také 21.4., 17.11., nejede 22.12., 29.12., 20.4., 16.11.	38	jede také 31.12, 13
41	nejede od 23.12 do 3.1., 2.5., 9.5., od 14.7. do 25.7., 27.10.	43	jede také 26.12., 1.1., 21.4., 17.11.
46	jede také 21.4., 17.11., nejede od 21.12 do 4.1., 20.4., od 28.6.14 do 30.8.14, 26.10.14, 16.11.14		
52	jede od 23.12 do 3.1., 31.1., od 10.2 do 14.2., od 17.4. do 21.4., 2.5., 9.5., od 29.10. do 29.10.		
60	jede od 23.12 do 3.1., 31.1., od 10.2 do 14.2.11 a 17.4. do 21.4., 2.5., 9.5., od 30.6. do 31.8. od 27.10. do 29.10.		
70	nejede od 23.12 do 3.1., 31.1., od 10.2 do 14.2., od 17.4. do 21.4., 1.5., 8.5., od 30.6 do 31.8., od 27.10 do 29.10., 17.11.		
71	nejede od 23.12 do 3.1., 31.1., od 10.2 do 14.2., od 17.4. do 21.4., 2.5., 9.5., od 30.6 do 31.8., od 27.10 do 29.10.		

[illegible]

Srdeční záležitost

Dobrá zpráva pro hlubocké občany je, že v krajské budějovické nemocnici máme na špičkovém oddělení Kardiocentra už dva lékaře z Hluboké. Jeden je ředitel Kardiocentra MUDr. Ladislav Pešl, druhým je mladý lékař MUDr. Vojtěch Kurfirst. Moje vtipná dcera mi radila, ať si raději obejdu i jiná oddělení nemocnice, kde by se známý lékař mohl hodit. Nicméně pokud ostatní oddělení mají podobně sympatické doktory, navíc i přes své mládí vykazující vlastnosti jako: zájem o zvolený obor medicíny, schopnost vysvětlit složité operační výkony jednoduše a jasně, pochopení pro pacientovu duši, citlivý přístup k obavám starších pacientů a upřímnou radost z úspěchů svého oddělení – obavy z největší jihočeské nemocnice nemám a potřeba protekce netřeba.

S doktorem Kurfirstem jsme si popovídali nad šálkem kávy (v rozumné míře srdci prospívá) a přímo na jeho pracovišti ho pro vás vyfotil Jan Pírgl. Koneckončů, oba se ještě znají z doby nepříliš dávne, kdy si s ostatními mladíky házeli na baseballové louce sešíváné míčky.

Při rozhodování o vaší profesi byl příkladem někdo z rodiny?

Vůbec ne, můj táta je lesní inženýr a v současné době učitel na střední škole a máma je bankéřkou, ani jiné doktorské příbuzné v rodině jsem neměl. Můj dětský sen medicína také nebyla, spíš mě k ní přivedl zájem o biologii a díky tomu jsem se pak postupně tomuto oboru s podporou rodičů přibližoval.

V jaké fázi studia medicíny si musíte zvolit finální obor?

V České republice je systém studia medicíny poměrně jednoduchý – šest let studujete medicínu jako všeobecný lékař, teprve když zakončíte studium a začnete pracovat v některém zdravotnickém zařízení si zvolíte svoji specializaci. Nastoupíte třeba na dětské, internu, chirurgii, anebo jako já na kardiologii, a v tom oboru se pak vzděláváte a v něm atestujete. Vždycky u každého specializačního programu si projdete tak zvané »kolečko« které trvá dva roky a pak na ně navazuje vlastní specializace oboru, kterému se budete věnovat. Kardiologie má sedmiletý specializační obor, takže já bych měl atestovat v příštím roce. Dva roky jsem strávil na chirurgii, dva měsíce na interně a zbylý čas na kardiologii. Nyní mě ještě čeká stáž na dětské kardiologii ve FN Motol.

Budějovické Kardiocentrum v porovnání s celou republikou má podle dlouhodobých statistik výrazně lepší výsledky v léčbě infarktů než ostatní pracoviště.

Naše vedení podporuje nové směry v našem oboru a díky tomu jsme schopni dosahovat tak dobrých výsledků. Dá se tedy říci, že o pacienty s onemocněním kardiovaskulárního systému je u nás dobře postaráno. Ministerstvo zdravotnictví před několika lety určilo síť kardiocenter v celé republice a jedním z center je i to naše. Jsou to zařízení, která zajišťují komplexní kardiovaskulární program díky spolupráci kardiologie, kardiologie, angiologie, cévní chirurgie a také radiologie.

Přeloženo pro nás laiky?

Velmi stručně: angiologie a cévní chirurgie se týkají velkých cév v těle, jde hlavně o ischemické onemocnění dolních končetin a onemocnění žilního systému. Kardiologie je obor interní, zde se pacient vyšetřuje a zjišťuje se, kde je problém, určí se konkrétní typ onemocnění. Zda se pak srdeční onemocnění řeší chirurgicky, tedy u nás na kardiologii, nebo na kardiologii, záleží na povaze a rozsahu onemocnění. Část nemocných

s ischemickou chorobou srdeční lze léčit méně invazivně – katetrizací, kdy se pomocí zavedení stentu do zúžené cévy v srdci tato céva roztáhne a vyřeší se tak akutní problém. Zatímco my na kardiologii tento problém řešíme operací a bypassem, který přemostí problematické zúžené místo. Obě řešení mají své výhody, nevýhody a limity. Stent je záležitost relativně nedávna, rozvíjela se od 90 let a na špičce byla kolem roku 2000. S počtem nárůstů těchto výkonů poklesly počty kardiologických výkonů, výhoda je hlavně v malé invazivitě výkonu – stent je do srdce zaveden vpichem přes třísko. Nicméně jak říkám, vše má své limity a trvanlivost, ani stent není všezachraňující a může se časem zanést. Některé stenózy (zúžení na cévách) nejdou stentem ošetřit. A pak je tu i otázka ekonomická. Ve chvíli, kdy je nutné implantovat pacientovi 2 – 3 stenty, bude toto řešení ekonomicky nerentabilní. Lepší je pak pacienta operovat a vyřešit jeho problém natrvalo.

Další velkou skupinou srdečních onemocnění jsou nemoci chlopní, které se musí v určitých případech opravit nebo zcela nahradit chlopní umělou – to se většinou řeší klasickou operací.

Když jste se pro tento obor medicíny rozhodl, věděl jste, co vlastně všechno znamená?

Já se k němu dostal trochu delší cestou. Když jsem se dostal na lékařskou fakultu, líbila se mi právě kardiologie. Ale pak jsem se spolužáky začal chodit na chirurgický kroužek, ve 3. ročníku jsme docházeli do ústavu soudního lékařství, kde jsme pod dohledem zkušeného chirurga prováděli operace na zemřelých tělech – bez rizika, že se něco nepovede. To mě oslovilo a ve čtvrtém ročníku, když jsme stážovali na Klinice kardiovaskulárních chorob při Všeobecné fakultní nemocnici na Karlově náměstí jsem se přihlásil s tím, že bych rád chodil asistovat při kardiologických operacích. Chodil jsem tam následně i během 5. a 6. ročníku, a to už mě vypisovali k operacím jako asistenta. Tam jsem si opravdu vyzkoušel, co všechno kardiologie obnáší, a navíc nám zájemcům o ni byly nabídnuty výměnné pobyty do zahraničí. Já se tehdy dostal do Súdánu. Měsíc jsem pobýval na tamější kardiologické klinice v Chartúmu.

Co vás tam čekalo?

Pracoviště nesrovnatelné s poměry u nás, kdy všechno bylo o ceně, vybavení, lécích, atd. Nedá se říct, že tamní lékaři, kteří většinou studovali na školách v Rusku, byli méně erudovaní. Rozdíl byl ale v horším technickém zázemí a také jiné skladbě onemocnění. Ve většině případů se řešily vrozené dětské choroby srdce, na které se tam nepřichází včas, protože mají velmi omezenou prenatální diagnostiku a péči. Také díky horší dostupnosti lékařské péče a nedostatku antibiotik se k operaci dostavovali pacienti s následky revmatických horeček – revmatickým postižením chlopní. Skladba operací tam tedy byla jiná, než

potkáváme v západním světě. U nás jsou na špičce ischemické choroby srdce zaviněné nevhodným životním stylem, tam zase zanedbané choroby jak u dětí, tak dospělých. Byla to velká zkušenost, včetně jiné mentality tamějších lidí. V té době tam vládł islámský vojenský režim, byli jsem pod přísnou kontrolou.

A dětské srdeční operace umí budějovická kardiologie v Budějovicích také?

Děti od narození do 18 let má na starost dětská kardiologie v Praze v Motole. Pracoviště v Praze na Homolce se potom specializuje na operace pacientů, kteří byli operováni v dětství pro nějakou vývojovou srdeční vadu a později je nutné definitivně dořešit problém, který pacient má, protože ta první operace se u dětí někdy koná z důvodu nutnosti rychlé záchrany života. K vyřešení celkového problému se někdy přikročí až s odstupem několika let po první operaci.

Jak urgentní operace u dětí bývají?

A jak je stihnete převézt z Budějovic do Prahy?
Záleží na povaze vrozené vývojové vady, některé z nich ohrožují miminko na životě a operace musí být provedena ihned po narození. Tyto stavy našťastí nemusíme řešit na poslední chvíli převozem do Prahy na dětskou kliniku. Právě v tom je dobrý prenatální screening, kdy většina vad je odhalena ještě v těhotenství a maminky jezdí porodit do Prahy, aby byly co nejbližší pracovišti, kde se miminko dostane okamžitě naprosto špičkové péče.

Zatímco jihočeské infarkty dospělých se sejdou tady v Budějovicích?

Ano, naši spádovou oblastí jsou jižní Čechy a část kraje Vysočina, takže pacienti z téhle oblasti se sjíždějí k nám. Pokud hovoříme o infarktu myokardu, nemocný může být přímo ohrožen na životě. U těchto pacientů máme přesně daný léčebný postup vypracovaný odborníky a vycházející z praxe. Pacient s určitými obtížemi a příznaky onemocnění se musí dostat co nejrychleji do kardiocentra, aby bylo možné zachránit co nejvíce ze srdečního svalu. Je známo, že pokud se pacientům dostane pomoci do 3 hodin od začátku potíží, pravděpodobnost úspěšné léčby je velmi vysoká. S přibývajícím dobou od začátku obtíží pak tato pravděpodobnost klesá a místo funkčního srdečního svalu pak může vzniknout vazivová jizva a výkonnost srdce se tím sníží. U infarktů platí více než u jiných onemocnění, že čím dříve se pacient dostane do péče specialistů, tím vyšší je jeho šance na přežití a následnou úspěšnou léčbu.

A dostane se jim pomoci po celý týden?

Ve dne v noci?

Dostane. Veškerá srdeční onemocnění jsme schopni ošetřit kdykoliv. 24 hodin denně po celý týden tady funguje tzv. srdeční tým, tedy lékaři, kteří tyto situace zvládnou. V týmu je kardiolog,

Foto: Jan Pígl

kardiolog, případně anesteziolog – kdykoli je potřeba, nastupují na sál.

Máte dost adrenalinovou profesi, řekla bych. Volí si lékaři svůj obor i podle svého temperamentu? Je asi rozdíl mezi prací obvodního lékaře, či špičkového chirurga.

Každý obor si s sebou samozřejmě nese něco jiného. Jsou obory, které mohou být méně stresové a pak ty s vyšším podílem stresových situací, do nich určitě patří chirurgie nebo anestezie. Prostě se v nich často musíte rozhodovat z minuty na minutu, je to práce náročná. Existuje americká studie, která zjistila, že nejkratší život mají právě chirurgové.

Tak vidíte! A ještě něco mě zajímá.

Jak se napohled normální chlap dokáže naučit vyšívát? Manuální šikovnost v rozsahu setin milimetrů mě fascinuje.

Jde o to, že vy nepřijdete poškolená kardiologii a nezačnete hned operovat dvoumilimetrové cévy. Je to určitý vývoj, trvá několik let. A nemůžete žádné mezikroky přeskočit, musíte si to u toho operačního stolu odštát, odkoukat, asistovat starším zkušeným kolegům, učit se jak se co dělá. A postupně se dostáváte od asistence k vlastní práci. V kardiologii je také zajímavé, že neoperujeme jenom my, ale součástí našeho týmu je i tzv. perfuzionista, což je člověk, který pacienta převede na mimotělní krevní oběh. Protože operovaný pacient musí mít při většině operací srdce zastaveno, abychom na něm mohli bezpečně operovat.

A když se zeptám na transplantaci srdce?

Právě v lednu oslaví pražský IKEM 30 let od první úspěšné transplantace srdce v Česku.

Transplantace se v České republice provádí na dvou pracovištích – v Praze a v Brně. Počet transplantací srdce je několik desítek ročně a nedává smysl, aby se prováděly na všech

pracovištích. Naše republika je malá, a za takovým výkonem si dojedete. Je dobře, že to umí špičkově na dvou pracovištích, než průměrně na několika. Navíc v tom také hrají roli peníze na přístrojové vybavení a podobně.

Specializace všech lékařských oborů se velmi diferencuje.

Určitě. Ještě do padesátých let chirurgové zvládli vlastně celého člověka. Například Arnold Jirásek, proslulý český chirurg, operoval hlavu, končetiny, břicho, ortopedické operace, prostě všechno. Ale od těch dob medicína spěje do jednotlivých specializací. Stále dokonaleji se pacient vyšetřuje, ke každému oboru máme víc informací, vycházejí speciálně zaměřené lékařské časopisy, víme toho o jednotlivostech mnohem více. Takže aby se člověk udržel na úrovni jednoho oboru ve formě, znamená, že se musí naplno věnovat jenom jemu.

Výměnné pobyty, které jste absolvoval, jsou u lékařů obvyklé? Nedávno jste vyjel do USA. Byl to pro vás přínos?

Není to pravidlem, záleží spíš na jednotlivých lékařích, jestli se do takových výjezdů pustí. Přínosné to určitě je, zjistit, jak se dělá medicína v Americe a jak u nás. Bylo to neuvěřitelně zajímavé. Není to o tom, že oni ji dělají výrazně lépe než my. Ale jsou vždycky o krok před námi, což je dáno koncepcí tamního zdravotnictví, objemem financí, které do něj investují a také jednotlivými lékaři, kteří na klinikách působí.

Byl byste raději chirurgem v Americe?

Mě se více líbí varianta mít možnost zkušenosti ze světa přenést na své domovské pracoviště, než abych tu medicínu provozoval tam. Za současných podmínek si myslím, že tady doma děláme velmi dobrou práci. Nemám pocit, že když dělám kardiologii v Českých Budějovicích, jsem něčím omezen a ochuzen. To vůbec ne.

A máme u nás dost lékařů? Říká se, že jich hodně odchází do Německa i jinam za práci, lepšími podmínkami. Stíháme je nahradit, nechybí tady?

Samozřejmě jsou obory, kde lékaři chybí. Ale někdy je spíše problém v organizaci chodu pracoviště, efektivitě, než aby lékaři vysloveně chyběli. U operačního stolu lékaře nikdo nenahradí. Ale hodně času lékařům zabírá administrativa, a to je zrovna oblast, kde – pokud by to ti lékaři dělat nemuseli, věnovali by víc času své profesi jako takové. Tento přístup byl v Americe vidět. Tam administrativu dělají paralelně vedle lékařů i nelékařští pracovníci. V našich podmínkách bych je přirovnal k absolventům bakalářského a magisterského studia na místní Zdravotně sociální fakultě. Ti jsou podle mě na práci ve zdravotnictví připraveni poctivě a pokud by agendu s pojišťovnami a veškerou administrativou, která se týká pacienta, převzali oni, přibýlo by lékařům hodně času na podstatnou práci.

My tady máme spíš v podvědomí, kolik lidí v Americe žije bez zdravotního pojištění.

Systém amerického zdravotnictví funguje jinak, včetně zdravotního pojištění. Vláda tam má dva programy pojišťovnictví, které mají pacienti zdarma. Jeden je určen pro sociálně slabší obyvatele a druhý pro pacienty nad 65 let. Ostatní obyvatelé si pojištění platí ze svého příjmu. Funguje celá řada soukromých pojišťovacích společností, které jsou schopny člověku nabídnout pojištění na míru. Například člověk, který má v rodině známé onemocnění srdce, nebo jeho příbuzní měli onkologická onemocnění, si prostě vybere trochu specifičtější program, který by mu popřípadě zajistil lepší podmínky při výskytu tohoto onemocnění.

Co jste ještě v Americe viděl?

Postupně jsem navštívil čtyři pracoviště. Byl jsem v univerzitní nemocnici ve městě Columbus v Ohiu, tam jsem viděl práci Dr. Siraka, což je věhlasný odborník na léčbu srdeční arytmie. Dále jsem byl ve Fort Myers na Floridě, poté v Bridgeportu ve státě Connecticut a nejvíc času jsem strávil na klinice St. Luis ve státě Missouri. Zde jsem docházel na operace Dr. Damiana, což je jeden z předních amerických kardiologů, opravdu špička svého oboru. Na to, jak je to velký odborník a na to, že jsem byl v tu chvíli pro něj neznámý doktor z Evropy, který se přijel podívat, musím říct, že ani on ani ostatní lékaři nemají problém se s vámi dát do řeči a podělit se o zkušenosti. A když vidí váš zájem, tak máte dveře otevřené prakticky všude.

Koukáte jim pod ruce, nebo můžete také asistovat?

Tamní zákony nedovolují, aby se stážisté přímo účastnili operace, můžeme se opravdu jenom dívat, případně u operace konzultovat jednotlivě

kroky a dotazovat se. Aby si to člověk opravdu zkusil a dostal se přímo k operačnímu stolu, musíte absolvovat rozdílové zkoušky, které jsou poměrně náročné. Ale určitě bych se tam ještě rád vrátil. Moje stáž byla tentokrát zaměřena na chirurgickou léčbu srdečních arytmií. A právě Dr. Damiano vyšel z týmu lékařů, kteří tuto metodu léčby zavedli do praxe a prošli celým jejím vývojem, včetně řady klinických studií, a momentálně jsou v téhle oblasti jedni z nejlepších.

Takže doktoři stále vymýšlejí nové postupy, co udělat jinak a líp? To je asi stejné v Americe i u nás.

Ano, to je stejné. Ale rozdíly se najdou. Mnohem obvyklejší praxe tam je například v tom, že pacientům nedělá problém za svým odborníkem dojíždět, jsou ochotni přejet i tisíc kilometrů, aby se dostali k lékaři, který má dobré jméno a je nejlepší odborník na určitou chorobu. Z toho zase vychází motivace pro lékaře, kteří se snaží přednášet, publikovat, účastnit se odborných fór, být členy lékařských spolků. Zkrátka musí na sebe upozorňovat, »dělat si jméno«, aby ve chvíli, když se na něj pacient obrátí, mohl lékař ukázat – ano, za dvacet let mé praxe jsem dosáhl těchto výsledků a umím to a to.

Jak pozná pacient u nás, na kterého lékaře se má obrátit?

Právě že velmi těžko. U nás je systém nastavený jinak, víc anonymně. Pacient doporučený svým spádovým lékařem se dostává na kardiologii, kde je kompletně vyšetřen a je prezentován na tzv. indikačním semináři, kde se pak rozhodne o tom, jestli se bude operovat nebo ne, a případně když ano, jaký typ operace se zvolí. Takže vy jako kardiochirurg pak přicházíte k pacientovi den dva před operací, kde ho seznámíme s tím, jaký výkon budete provádět. Odoperujete ho, pacient leží v nemocnici přibližně týden a po propuštění je sledován svým spádovým lékařem. Takže vy z jeho léčebného procesu vystoupíte vlastně po týdnu nebo 14 dnech. Ve Státech to bylo většinou tak, že obvodní lékaři měli kontrakty s určitými nemocnicemi a pacientovi doporučili konkrétního kardiochirurga. Za ním pacient přišel a kardiochirurg řídil jeho vyšetřovací proces, odoperoval ho, řídil jeho rekonvalescenci v nemocnici a pak ho ještě sledoval ve spolupráci s lékařem, který mu pacienta poslal, v celém období následné rekonvalescence. Lékař tam má mnohem lepší zpětnou vazbu na zjištění, co se s jeho pacientem děje dál, jaký je dlouhodobý efekt operace. Což mi přišlo jako velmi dobrý princip docela snadno aplikovatelný v praxi i u nás.

Obor, který děláte, má ale optimistické výsledky?

Operační riziko se stanovuje na základě chorob, které pacient ve chvíli operace má. Pokud

například pacient prodělal infarkt myokardu, pokud má problém s plícemi a ledvinami a podobně, pak je riziko přibližně 5 %. Pokud je pacient úplně zdravý a podstupuje jednoduchý výkon, bude riziko pod 1 %. Pokud je pacient hodně rizikový a zásah těžký, riziko, že operaci nepřežije, může být i 20 %. Záleží pak na rozmluvě s pacientem, zda vůbec chce takové riziko podstoupit. Pokud ale člověk žije se srdečním onemocněním, které mu už působí značné obtíže, a můžeme také předpokládat prognózu, která by mu významně zkrátila život – pak pacient raději podstoupí toto riziko s tím, že pokud se operace podaří, má šanci na delší a relativně bezproblémový život. Takže je to vždy na zvážení pro a proti, na pacientových přáních, důležitá je občas i rozprava s rodinou. V současné chvíli díky možnostem, které naše současná medicína a naše pracoviště má, odmítáme nebo zrazujeme od operace opravdu minimální počet pacientů.

Bývá ochota k operaci výsledkem diskuse s pacientem nebo spíš doktorské autority?

Starší generace je spíše zvyklá věřit tomu, že co lékař, to autorita. Tam většinou musí rozhodovat lékař za ně, nebo je to na diskusi s rodinou. Mladší pacienti už většinou přicházejí s informací, poučením, tam je možné probrat alternativy a vybrat řešení, které nejvíc vyhovuje pacientovi, aby byl spokojený. V minulých letech jsme vytvořili i webové stránky kardiochirurgie, kde se pacienti mohou hodně dozvědět a získat odpovědi na jejich otázky, což je ideální stav, aby se v problému lépe orientovali. Jsou to vážná rozhodnutí, kde je informovanost nutná.

Nicméně efekt podařeného výkonu u srdečních problémů bývá obrovský.

To určitě. Ischemická choroba srdeční, to je jedna velká část onemocnění, tou druhou jsou chlopenní vady. Každé z těchto onemocnění má jiný vývoj a dynamiku. Ale vždy je důležité přijít včas. Operace má pak větší efekt. V uplynulých letech jsme na našem pracovišti dělali jednu větší studii, s 300 odoperovanými pacienty, kdy jsme zkoumali kvalitu života před a po operaci. Podle výsledků je efekt operace obrovský, ať u mladších, tak i u starších pacientů kolem 80 nebo 90 let. V době našeho rozhovoru jsou na našem oddělení tři starší pacienti, kteří absolvovali operaci aortální chlopně miniinvasivním způsobem. Není potřeba mimotělní oběh, chlopeč se na místo zavádí přes tříslu nebo přes srdeční hrot. Jsou to pacienti kolem 80 let, a aortální stenóza, která je sem přivedla, kdy se zadýchávali po dvou třech krocích, s rizikem, že mohou kdykoli upadnout do srdečního selhání – jim de facto zničila normální život. Efekt po operaci je téměř okamžitý a pacienti z něj mají obrovský profit. Není to jen o prodloužení života, ale i o naprosto jiné kvalitě toho života.

Klobouk dolů před lékařskou vědou a šikovnými doktory. Existuje nějaké desatero, které by nám poradil kardiochirurg? Mnozí si řeknou, jsem starý nebo tlustý, prostě se zadýchávám, tak to asi má být.

Základ je nic nepodceňovat. Měli jsme tu případy které dopadly špatně jen proto, že pacienti podcenili situaci. Bolelo je v zádech, mysleli, že se namohli při lyžování, a jednalo se o prasklou aortu. Nebo je bolelo břicho, mysleli, že je to žaludek, a přitom to byl infarkt spodní stěny srdce, který se může takto projevovat. Vždycky je dobré zvednout telefon, zavolat svého kardiologa – pokud se už léčíte, nebo nemocnici. Lepší je být vyšetřen zbytečně, než vůbec.

Pravidla zdravé životosprávy známe všichni. Dále je velmi důležitý pohyb, kdy ke zlepšení kondice stačí hodina rychlé chůze denně. Projevuje se tu také dědičnost a vyšší riziko mají muži nad 50 let věku. Stres na naše srdce bohužel působí také negativně. Lidé by se proto měli naučit o víkendech aktivně relaxovat v přírodě, ne v nákupních centrech.

Co vy děláte proti stresu?

Rád běhám. Na Hluboké kolem rybníků, mám několik tras, které mám oblíbené, vybírám si podle toho, kolik kilometrů chci uběhnout. Jsou zde na to ideální podmínky a přál bych si, abych potkával více běžců. Dále rád jezdím na horském kole nebo si s kamarády zahraju golf. Rozhodně je lepší držet se v kondici. Jak říkali naši dědové, alespoň jednou za den dostat hlad, alespoň jednou za den se zapotit. Největším relaxem je pro mě ale rodina, máme doma rok a půl starou holčičku Stellinku, to je teď pro nás největší radost, chodíme rádi na procházky kolem Hluboké.

Budějovická nemocnice vzkvétá, tuším, že na rozdíl od jiných krajských nemocnic profituje. Poslední dobou se hodně buduje, staví, modernizuje, a je v hezkém parkovém prostředí. Chybí tady vlastně něco?

Chybí tu dobrá restaurace. Býval tady dobrý bufet, ale už není. Když třeba příbuzní přijedou za pacientem z větší dálky, pak by se dobrá restaurace v areálu nemocnice hodila, i pacient by si třeba v dobré kavárně zlepšil náladu. Je to zvláštní, že nikoho zatím tahle myšlenka neoslovila, přitom jenom zaměstnanců nemocnice je kolem 2000 a desetitisíce pacientů tudy ročně projdou. A co tady také chybí, je dobré internetové připojení. V Americe bylo všude, wifi i na sálech, v šatně, v kantýně. Nejen pro zaměstnance, ale i pro pacienty.

Věřím, že určitě třeba právě v Americe jste se potkal s moderním špičkovým nemocničním prostředím, ale na některých budějovických nemocničních budovách je zajímavá i jejich historie a osobitost.

Jenomže technické nároky na modernizaci nemocničního prostředí jsou v současnosti

obrovské. Dnes je ve zdravotnictví trend zaměřený k centralizaci budov do moderních provozů, mít všechno v jedné budově, což určitě svůj smysl má. Proto se v budoucnu zrealizuje i kompletní přesun stávajících oddělení z bývalého areálu vojenské nemocnice do horního areálu budějovické nemocnice, vše bude pohromadě. V moderní medicíně se centralizují i operační sály různých specializací, protože ke každému jsou třeba určitá náročná zařízení. Pak je péče o přístrojové vybavení, management pro operační sektor, včetně personálního obsazení jednotný a ušetří to prostředky a odborníky.

Nějaké smutné a veselé historky z práce? Jak se vyrovnáváte s pocitem, že doktor musí každý den odevzdat dokonalý výkon, být trvale odpovědný a připravený. Chirurg si asi nemůže dovolit zapomínat, být roztržitý, občas něco poplést, říznout vedle.

Asi nejhorší pocit jsem měl, a to nejen já, když tady přímo na oddělení náš kolega kardiolog zkolaboval. Praskla mu aorta – ano, vlastně se stalo totéž, co prodělal nedávno spisovatel Viewegh. Operovali jsme ho dlouho do noci a ještě tu noc nám bohužel zemřel pod rukama. Prostě neuvěřitelná situace, ještě odpoledne tady procházel oddělení a pár hodin na to naprostá krize se špatným koncem. Záchrana nebyla možná, i když se mu to stalo přímo na pracovišti.

Ale zase jsou tyhle chvíle vyváženy těmi dobrými pocity a bývá jich naštěstí většina. Třeba mi dělají radost starší pacienti, nad 80 let, když se je podaří dobře odoperovat, a ti pacienti z velmi těžkého předchozího stavu za týden odejdou po svých a s »opraveným« srdcem.

A vděčnost? Dávají vám ji znát?

Ano, dávají. Asi jsou si vědomi, že ta operace patří k větším zásahům a jsou vděční nejen za své zlepšení, ale i za péči a přístup veškerého personálu. Medicína směřuje k tomu dělat výkony, které rychle vylepší stav i prognózu pacienta. Doba pobytu v nemocnici se tím zkracuje a pacient se rychle vrací do domácí péče, do svého prostředí, k osobnímu životu a do práce. Je to situace, ke které spěje i dnešní kardiochirurgie: dělat výkony, které jsou minimálně invazivní, co nejméně zatěžující. Dnes už se u některých srdečních onemocnění nemusí dělat operace, kdy přistupujeme k srdci přes hrudní kost, ale operace se dělá malým otvorem mezi žebry, které se od sebe pouze oddálí. Můžete pracovat s kamerou, na srdce se koukat přes monitor. Po takovém výkonu je bolestivost operačních ran menší, rehabilitace rychlejší a kosmetický efekt mnohem příznivější.

A mají všichni pacienti srdce na »pravém« místě?

To správné místo pro srdce je vlevo. Setkali jsme se ale s jednou pacientkou, která ho měla

skutečně na pravé straně hrudníku a přišlo se na to až v jejích 55 letech. Fungovalo normálně, dokonce měla i rentgenový snímek, kde bylo poznamenáno, že snímek je přetočen. Tam asi zapracoval letitý zvyk rentgenového laboranta, zvyklého potkávat srdce vlevo, který si nepřipustil, že by srdce bylo na opačné straně. Příroda nám zkrátka pořád ještě chystá různá překvapení.

Dnešní doktor má vlastně skoro průhledné pacienty, což je určitě výhoda.

Vidíme opravdu skoro všechno. Ale nevidíme do duše. Což je asi dobře. Pravda je, že to nepopsatelné uvnitř nás je také velmi důležité. Jsou pacienti, kteří přijdou naladěni, ví, že tu operaci potřebují a chtějí, věří, že jim pomůžeme. Pacienti, kteří se těší domů, čeká na ně někdo blízký. Tam bývá pokrok velice znatelný. Chtějí situaci řešit, chtějí se rychle uzdravit a jít domů. Druhý den vstanou z postele a po dobu hospitalizace tady na chodbě nachodí rehabilitačně pár kilometrů.

A pak jsou ti váhaví – jo, ne, co myslíte, doktore, mám na operaci jít nebo nejit – prostě neví. A úplně stejně pak vypadá jejich pooperační průběh. Jejich organismus taky neví, jestli se má uzdravovat nebo ne.

Takže pořád existuje něco, co zatím přístroje nevyřeší. A to je vůle k životu, chuť žít.

Afrika, má láska

Když pozorujeme dnešní mladé lidi, vidíme úspěšné profesionály, většinou s vysokou školou, budujícími své kariéry. A to nejen mladé muže, ale i mladé dívky. O to víc nás pak překvapí takoví, kteří jsou ochotni věnovat svůj čas, práci a nadšení veřejné službě a vzdát se přitom za své úsilí jakékoli odměny. A ještě jsou ochotni vyjet do podmínek, ze kterých by mnozí z nás měli husí kůže.

Mgr. Veronika Zvánovcová, Ph.D. si nedávno vzala za muže našeho hlubockého šikovného zvukaře a osvětlovače hlubockých představení a muzikálů, Jana Zvánovce, a pořídila si s ním chlapěčka jménem Mikoláš. Možná mu to zimní jméno dala proto, že hodně času strávila v horké Africe, kde pomáhala místním dětem. Dodnes pracuje jako koordinátorka *Projektu adopce zambijských dětí na dálku*. A je rozhodnuta se do Afriky vrátit. Až chlapec povyroste, chce mu Afriku ukázat a svému muži také.

Jak se jihočeská holka ocitne v Zambii?

Já odjakživa chtěla jet do Afriky, Afrika je má láska. Možná mně k tomu přivedly dětské indiánské tábory, vždycky mne lákalo jet do neznámé země, i do nepohody a složitých podmínek, jako sportovní holka jsem ráda zkoušela, co vydržím, prostě tu touhu jsem v sobě měla. Na Zdravotně sociální fakultě jsem si všimla vyhlášeného projektu, kdy se mělo jet do Afriky a aktivně tam působit. Přihlásilo se nás asi 50. Jenže když byly zveřejněny všechny podmínky, tak zájemci ubývali a nakonec nás zbylo asi dvanáct a z těch nás s kamarádkou vybrali. To byla moje první zkušenost s Afrikou, jela jsem tam od září do prosince a strávila tam své první africké Vánoce.

Jeli jste se tam nějak vzdělávat o tom, jak pomáhat africkým dětem?

Ne, bylo to hned o praxi. Tak se naučíte nejvíc. Prostě jsme odjeli do Zambie a pomáhali dětem v sirotčinci a později dětem na ulici. Vysloveně ošetřovatelsky jsme se starali o děti ve věku od 0 – 15 let v sirotčinci Kasisi pro chudé. Byl to sice jeden z nejlepších sirotčinců u města Lusaka,

ale i tak tam byly podmínky náročné. Jeden z českých doktorů nás tam vezl pořádný kus cesty autem skrz typicky africkou přírodu, nádherna!!! Sirotčinec byl rozdělen na několik oddělení a já pracovala u batolat, u těch nejmenších dětíček.

První dojem, šok nebo radost?

První dojem z Afriky byl krásný, bylo léto, všechno kvetlo, byla ta největší vedra, která jsem kdy v Africe zažila. Ale šok byl, že nás tam doktor nechal se slovy: tady zůstaňte a pracujte, vysvětlil, že tam občas internet jde a telefonní síť tam má velmi malý dosah, museli jsme chodit psát sms zprávy na jedno jediné místočko poblíž, odkud spojení trochu fungovalo, telefonovat jsme nemohli, to by bylo moc drahé. Je to vlastně právě deset let, co jsem tam byla poprvé, bylo mi 21 let. A navíc zrovna, když jsem tam přijela, jsem se prala s nějakou virózou, byla unavená a vyčerpaná, a tak jsem to snášela trochu hůř.

Na místě jsme se sešly tři Češky, s jednou jsem se znala dobře, to byla blízká kamarádka. Bydlely jsme společně v takové malé komůrce, myly se v kamenném korytu, ale většinou stejně

Foto: Veronika Zvánovcová

odpoledne voda netekla. Pobyt v Africe bez vlhčených ubrousků nikomu nedoporučuju. A to myslím, že jsme ještě měly štěstí, protože posílají lidi přímo do buše. Pak nám ještě řekli, že v okolí řádí cholera, naštěstí u nás ani tamějších dětí se žádná nákaza neprojevila.

Ale musím přiznat, že asi po měsíci, když pro nás doktor přijel, abychom si něco zařídily ve městě, jsem česky koktala. Jak jsme se všechny tři snažily pořád dorozumívat anglicky a večer unavené padly a spaly a moc si spolu nepovídaly, trochu mě to vykojelo.

Co děti?

Přidělili mi děti, ty kolem mě běhaly, plínky tam děti nenosí, takže byly nahaté, počůrané a pokakané, a africké pomocnice, když viděly, že jsme docela schopné, tak péči co nejvíc nechávaly na nás. Z nás tekl pot, bylo tam těch 45°, vedro, chodily jsme tam i na noční služby – a já tedy tomu pobytu tehdy začala říkat antikoncepční pobyt, *usmívá se Veronika*. (Naštěstí už přestal antikoncepčně fungovat, protože Veronika má na klíně úžasného půlročního Mikoláška, který se krásně směje).

Ale začaly jsme si zvykat, sestry z řádu Neposkvrněných sester Panny Marie, které sirotčinec vedly, byly moc hodné, do Afriky přišly z Evropy. Církev v Africe je v 89 % křesťanská, a je hybnou silou péče o děti a charitu všeobecně, působí tam Unicef a další organizace, Salesiáni, dokonce i Salesiánky.

Byl to stres?

Nemyslím, že to byl stres. Byla to velká životní zkušenost. Mně se tam líbilo, bylo to krásné, jiné, zvláštní, spousta dojmů, já byla spokojená. Chodili jsme často na mše, líbily se mi, a já se vrátila snad do takového jakoby dětského života, někdo řídil náš režim a my ho plnili. Třikrát denně jsme děti krmily, mlékem, kaší jako příkrmem, ovocem. Děti byly moc milé, odpoledne jsme si s nimi hrávali, ty starší nám ukazovaly všechno, co znaly, mangové stromy, obrovské rozkvetlé ibišky, příroda je tam o tolik odlišná od té, co známe my. A vedro, vedro přímo pekelné, nikdy při pozdějších pobytech už jsem tam taková vedra nezažila, i když jsem tam taky byla ve stejnou dobu, v září.

U nás bylo v létě také horko!

Tam je jiné vedro než u nás, *usmívá se Veronika*. Zambie je vnitrozemský stát, má 72 jazyků a devět provincií. My jsme byli v provincii Lusaka, potom v Chingole. V té druhé provincii jsme se věnovali Street children – dětem ulice, to bylo taky náročné. Navazovali jsme s nimi kontakty, na začátku jsme jich měli asi dvacet, na konci programu jich za námi chodilo kolem stovky. Každý pátek jsme hrávali fotbal, s kluky, kteří hladověli, čichali tolueu a žili na ulici. Milovali fotbal, chtěli, abychom my holky z Čech hrály s nimi.

Dá se vlastně do hloubky pochopit svět, kde jste se ocitla?

Pracovala jsem tam s postiženými dětmi, HIV pozitivními, jezdila tam autem – jezdí se tam vlevo, ale to všechno mi tak nějak nepřišlo, to až tady doma, když se vás všichni vyptávají a diví se, co jsme to dělali a zažili.

Hodně mě to naučilo a uvědomila jsem si, jakou tady u nás máme svobodu, jakou pohodu, a stala jsem se přímo vlastenkou – to ty děti tam mě vyučily. Ty děti jsou pyšné na všechno. Na to, že jsou nemocné, na to že nemají rodiče (vše obrazně řečeno...), na to, že jsou ze Zambie. Co tady řešíš, čeho se bojíš, já jsem měl mámu, ta mě odkojila, dala mi nščímu a nazdar! Já jsem spokojený. Afričané mají úplně jinou energii, jiné myšlení, jiné pojetí světa než my.

Dětem děkuju za hodně věcí. Přivedly mě ke spoustě témat k přemýšlení, a mše s nimi byly nádherné, něco jako Sestra v akci, zpívalo se v hábitech, tančilo se, děti do toho daly všechny své emoce. Děti se divily, když jsem jim říkala, že u nás se v kostele i na koncertech musí být potichu, v klidu stát – to vůbec, to by nechtěly zažít, říkaly.

Měla vaše mise nějaký vývoj, vyřeší se tím něco, pomůže africkým dětem?

V podstatě projekt, na který jsme jeli poprvé, už skončil. Později jsme pak působili na Kalinze, což je jedna snad ze 100 chudinských čtvrtí (v Zambii compaund), jeden ze slumů přímo

v části hlavního města Lusaky. My tam vymýšleli různé věci, jak děti zaujmout, co s nimi dělat, třeba jsme je chtěli učit tancovat, ale rychle jsme zjistili, že je to naopak, to oni mají rytmus v krvi. Kreslili jsme s nimi, učili je vystřihování, lepení, ruční práce, všechno, co neznaly. Tam jsem začala s Montessori pedagogikou, vlastně díky těm dětem jsem ji pak studovala, z ní napsala diplomku i disertaci.

Takže ten jednotlivý projekt skončil, ale navázal na něj projekt Adopce zambijských dětí na dálku, který už teď 6. rokem koordinuji a ten vykrytalizoval z aktivit, které jsme v Africe dělali.

Vy jste misionářka!

Nevím. Moje rodina o mně říká, že jsem ta, co chce všechny zachraňovat, a možná, kdybych si přečetla znovu ty své první zprávy odtud a pak maily, co jsem posílala. Že bych se v sobě víc vyznala, jaká jsem. Samozřejmě byly chvíle, které vás dostávaly na kolena, zemřelo nám v sirotčinci první dítě na následky selhání imunity a HIV, při krmení se tam jedné ze sester jedno dítě málem udávil. Na jedné straně beznadějná chudoba, ale zase ten pocit, že jsme se snažili dělat maximum, že pořád je lepší něco dělat než nedělat vůbec nic.

Ale snažila jsem se to brát nějak střízlivě.

V průběhu těch pobytů jsem pochopila, že nejdůležitější je, aby se tam naučili pomáhat si sami. Oni umí, ale nemají podmínky. To my se tady máme skvěle. Bohužel, ty děti se narodily v Africe, mají málo půdy – ale na druhé straně je jí tam hodně, jenže není jejich. Mají tam měděné doly, na kterých by mohli vydělávat, ale skupili je jiné státy. Ta země má prostě smůlu. Nejhorší zásahy přišly z Evropy, Ameriky. Na druhou stranu jim něco ukážete, naučíte a je to pro ně pomoc.

Ale pořád jsou tyhle otázky – ano, ne, pomoc, nepomoc – pro mě skryté, protože myšlení Zambijců, Afričanů, vůbec nikdy nepochopíte. Mám tam místní kamarády, opravdu dobré, ale vím, že uvažují jinak. Prostě jim není hloupý, když tam přijíždím, říct, hele, přivez mi mobil, přivez mi tohle – ale já říkám, proč, copak mě neznáš? Vždyť jsme na tom stejně. Ne, ty jsi z Evropy, říkají, oni nás tak vnímají, že my jsme nastaveni na rozvojovou pomoc. Ti lidé tam jsou chytrí, znají i historii naší země, znají o nás hodně, to my o nich absolutně tolik neznáme.

Adopce na dálku. Myslíte, že mají smysl?

Myslím, že určitě. Při téhle pomoci děti nejsou vytrhované ze své komunity. Některé pomáhající agentury mají místní zaměstnance či dobrovolníky, každý má na sebe navázáno třeba 300 dětí. To je dobře, protože místní znají tamější mentalitu, prostředí a hned tak někdo je neoklame, jak by se třeba mohlo stát lidem odjinud. Tím neříkám, že jsou Afričané »vyčuranci«, kteří všechno chtějí zneužít, ale

je dobré je znát a umět s nimi jednat, být na ně připraven. Pomoci jim, ale nenechat dary zneužívat. Místní dobrovolníci chodí, kontrolují docházku do školy, podporují, motivují děti i rodiny, sledují, jak jsou peníze využity. Peníze nedostávají rodiče, ne, že by je třeba chtěli ukrást, ale sami by je využili jinak, třeba nakoupili nschimu, kuřata – než je dát na vzdělání dětí. Stále tam vzdělání u místních není na prvním místě, což je logické, když není co do pusu. Peníze se platí přímo do školy. Z peněz se dětem platí školné, když zbudou, dostanou něco na Vánoce, přilepšení jídlem, lékařskou péčí a tak dál.

Adoptivní rodič tedy dítě podporuje finančně, dopisuje si s ním, dostává jeho fotografie a výpis vysvědčení, může ho i navštívit, provede je roky studia. A co pak dál?

Ano, máme už děti vystudované, některým jsme už našli uplatnění. V Zambii je školství státní, církevní a soukromé. Od vyšších ročníků už se školné platí, a vysoká škola se pohybuje kolem 70000 našich korun ročně. Dělají se zkoušky po ukončení 7., 9. a 12. ročníku a dalších, je to opravdu náročné. Vzdělání se tam zdražuje. Pravda je, že třeba holčina, které se tam podařilo dostudovat zdravotní školu, potom dokáže uživit celou rodinu.

Navíc děti tam mají nesrovnatelně horší podmínky ke studiu, starají se o mladší sourozence, doma musí pracovat, dít někdy jako mezci, na naše poměry neuvěřitelně. Ale i ti, kteří se neučí třeba úplně dokonale, přesto získají vzdělání – a to je v zemi, kde je negramotnost, opravdu velká výhoda. Ve škole získají poznatky o hygieně, o přenosných chorobách, dozví se, co je HIV/AIDS a jak se proti němu chránit, osvěta pro ženy, jak se starat o miminko, chlapci zase, jakou úlohu má v rodině otec. Což je v rodinách, kde je někdo desátým dítětem, odkázaným samo na sebe, velká deviza. Vzdělání je základ.

Dalo by se vyprávět hodiny, a i když jsem přímo v Africe byla osmkrát, naposledy před rokem a půl, mám pocit, že stejně jsem poznala a pochopila z tamějšího života jen střípky z velké mozaiky. Pořád jsem v kontaktu s místními lidmi, byla jsem tam při volbách, zažila jsem svatbu, pohřeb, úmrtí dítěte v rodině, taky jsem kus té země procestovala, viděla Viktoriiny vodopády. Potkala různé lidi, a přespala kolikrát v hodně chudých místech. Přesto jsem se tam nebála, ti lidé jsou tam jiní.

To asi vaše rodina ani nevěděla. Co na to rodiče?

Mamka je v pohodě, pracuje v cestovní kanceláři, hodně cestovala. Tatínek Afriku nesl dost těžce, podporoval mě tady ve sportu, plavala jsem závodně, ale tohle jsem si prosadila. Teď už víc chápu, když už jsem taky rodič, jak se o mě asi bál, Afrika je pro nás Středoevropany samozřejmě velká neznámá. Nechci být za hrdinku, ale řešila jsem tam samozřejmě zajímavé situace.

Maličkost byla, když jsem přiletěla a moje zavadla docestovala až měsíc po příjezdu. Řekli mi, ať se nerozčiluju, že Afrika není Evropa. Aspoň zjistíte, že k životu stačí rezervní prádlo z batůžku a pastu a kartáček jsem si koupila.

Dneska už si s lidmi odtud píšu maily, i v Africe už je internet na každém rohu. Bohužel je tam často vidět komfort na jedné straně a chudoba na druhé. Tam jsem viděla v obrovském multikinu díl Harryho Pottera půl roku předtím, než přišel do českých kin, ale současně vedle těch bohatých budov vidíte na ulici ležet nemocné a žebráky.

Pocity z Afriky?

Čistě subjektivně jsme si jako nejdůležitější africké figurky zařadili policisty, a pak kluky, kteří vám za kasou v marketech nandávají nákup do tašek. Na pět věcí použijí deset plastových sáčků. Takže ironicky jsme si seřadili tuhle hierarchii africké důležitosti. Nejčastější nákup pro nás bylo to nejlevnější, co měli, nějaké bonbóny a nschima. Nschima je místní národní pokrm, je to kaše z kukuřičné mouky, bílá, něco jako polenta, ale je tuhá, jí se rukama – k tomu třeba zelenina, ryba, fazole.

Momentálně větší aktivity pomoci Zambii s malým dítětem moc nestíhám, ale uvidím později, jaké projekty se objeví. Myslím, že na přímou pomoc na místě je teď zase řada na mladších, na studentech, tak jak jsme se tomu věnovali my. Peníze za to nedostáváte téměř žádné, ale zase vám nadace zaplatí cestu a vy se můžete podívat tam, kam byste se sami nedostali a navíc ještě udělat něco dobrého. Jako životní zkušenost věc dokonalá. Doufám, že se zase nějaký nadšenci – tak jako jsme byli my – najdou.

Úplně přestat nehodlám, i když je to hlavně

Foto: Veronika Zvánovcová

Foto: Veronika Zvánovcová

odpovědnost, spousta hodin práce na počítači, dopisování, kontaktů na internetu. Rozhodně se ale do Afriky chci zase vrátit, a ukázat ji synovi i manželovi, který fotí, určitě by si to tam užil. A pokud se ukáže projekt, který budu moci nějak podporovat a pomáhat s ním, rozhodně s tím počítám. Já se sem vrátila s tím, že udělám disertaci, odpromuju a vrátím se do Afriky třeba na tři roky. Jenže, potkala jsem toho pravého a všechno bylo najednou jinak, přišla svatba a miminko, a jsem moc ráda, že se to tak stalo. Všechno má svůj čas.

Zambie

Hlavní město: Lusaka

Náboženství: křesťanství (římští katolíci, anglikáni, luteráni, evangelíci aj.), islám, hinduismus

Státní zřízení: prezidentská republika

Zambijská republika je vnitrozemský stát jižní Afriky. Na území Zambie žili předchůdci člověka už před několika milióny let. V roce 1851 navštívil poprvé Zambii skotský cestovatel, misionář a lékař David Livingstone. Pro výzkum oblasti dnešní jižní a západní Zambie je důležitým český rodák Emil Holub, je autorem první odborné etnografické knihy o říši Barotsů (Loziů), která však vyšla pouze německy a je tedy v Zambii neznámá, a také autorem první podrobné mapy okolí Viktoriinych vodopádů a toku řeky Zambezi na hranicích Zambie, Zimbabwe, Botswany a Namibie. Na území Zambie jsou rozsáhlé bažiny - na severu a na západě (v okolí řeky Zambezi). Rostlinný pokrov tvoří savany a řídké lesy. Podnebí je tropické, střídají se tři hlavní roční období (období dešťů od listopadu do března, chladné suché období od května do srpna a horké suché období v září a říjnu). Průměrná teplota se pohybuje od 16 °C v červenci do 24 °C v říjnu. Mezi typická zvířata Zambie patří slon africký, prase bradavičnaté, lev, žirafa, hyena skvrnitá nebo pes ušatý. Z volně

žijících rostlin zde rostou například baobaby, opuncie nebo pryšce. Nalézají se zde světově významná ložiska mědi, zinku, kobaltu a olova.

Heslo na státním znaku »One Zambia – One Nation« čili »Jedna Zambie – jeden národ« má spojit multikulturní zambijskou společnost, neboť se zde hovoří přes 70 jazyků. Zambie má o něco více obyvatel než Česká republika (13 000 000 obyvatel). Úředním jazykem je však angličtina. Zambie je typický rozvojový stát.

Zambie je největším světovým exportérem mědi (55 % zambijského vývozu), dále vyváží kobalt, tabák, bavlnu a elektrickou energii. Mezi Zambijské zajímavosti patří známé Viktoriiny vodopády na řece Zambezi. Vodopády jsou 1700 metrů dlouhé a necelých 100 metrů hluboké. Viktoriiny vodopády pro evropský svět objevil 17. listopadu 1855 David Livingstone, který je pojmenoval na počest tehdejší britské panovnice. V domorodém jazyku se vodopády nazývají Mosi-oa-tunya, tj. Hromový kouř. (místní zambijské skvělé a delikatesní pivo se jmenuje Mosi)

V Zambii je přes deset národních parků. Patří k nim například South Luangwa s jednou z nejpočetnějších populací slonů v Africe. Příroda v Zambii je považována za jednu z nejkrásnějších na světě vůbec – přímo v divoké přírodě lze obdivovat lvy, hrochy, buvolky, zebry a žirafy. Do území Zambie zasahuje také část jezera Tanganika a několik dalších.

Projekt Adopce zambijských dětí na dálku

Projekt realizovaný Nadačním fondem Zdravotně sociální fakulty je zaměřený na trvalou pomoc dětem v Zambii, kterým jejich rodiče či nejbližší okolí nemůže poskytnout trvalou základní péči (dostatek jídla, ošacení, vzdělání, zdravotní péči). Děti v Zambii často místo školní docházky obstarávají obživu nejen sobě, ale mnohdy i celé rodině. Měsíční příjem rodiny často nedosahuje 30 USD, přičemž ceny zboží jsou podobné jako u nás. Pro

většinu dětí je také nedostupná zdravotní péče, přestože jsou velmi ohrožovány nemocemi, jako jsou např. malárie, HIV/AIDS, průjemová onemocnění, TBC apod., které jsou ve spojení s podvýživou často smrtelné. Vzdělání je v těchto podmínkách pro řadu rodin zcela nedostupné a je považováno za druhořadé.

Adopce zambijských dětí na dálku je sponzorování dětí na dálku především ve školní činnosti. Projekt je forma pomoci, která poskytuje dítěti možnost chodit do školy, zatímco zůstává ve své rodné zemi, se svou rodinou. Díky vysoké nezaměstnanosti a s tím spojené chudobě si rodiče dětí nebo jejich opatrovníci často nemohou dovolit hradit výdaje spojené s výukou – jedná se zejména o školní uniformy, knihy, učebnice, sešity apod. Každé dítě v tomto projektu tak má svou vlastní možnost zapojit se do školní výuky a dokončit základní vzdělání nebo pokračovat i do dalších ročníků.

Osobní seznámení s dítětem

Pokud byste rádi navštívili dítě, je to možné přímo v Zambii. To, co naopak není možné, je dopravit dítě do České republiky. Úřední záležitosti s pozváním, vízem a dalšími nezbytnými dokumenty jsou velmi komplikované. Zambie ukládá jednu velkou podmínku pro potencionální rodiče přímé adopce, a to nevyhnutelný dvouletý pobyt v Zambii. Navíc vytrhnutí dítěte z reality, ve které žije (velmi chudé a odlišné od té naší), by pro něj bylo traumatické a rozhodně nepřispělo ničemu dobrému.

V Zambii historicky neexistuje kultura psaného písma a dopisování jako v Evropě.

Děti se tak učí psát dopis až ve škole. Jejich život je velmi jednotvárný, jejich dny jsou často stejné. Proto se může zdát, že dopisy jsou totožné. Typický den dítěte zapojeného do projektu, vypadá asi takto: děti chodí každý den do školy, pak doma pomáhají, starají se o své sourozence, vaří a jdou spát, v sobotu nebo v neděli chodí do kostela s celou rodinou, o prázdninách někdy jedou k příbuzným na venkov.

V Zambii jste dítěti a jeho opatrovníkům představeni jako »sponzoři« a o adopci na dálku se mluví výhradně jako o »sponsorship project« - sponzorování dítěte, aby nedošlo k nedorozumění, že má dítě v ČR opravdové adoptivní rodiče. Pro děti, které jsou sirotky, by to mohlo být později velkým zklamáním. Děti jsou často vychovávány babičkou, tetou, příbuznými. Rodiče jsou často nemocní, mrtví, či odcházejí za prací daleko z místa bydliště.

Skoro všechny děti Vás v dopisech budou žádat, abyste je přijeli navštívit do Zambie a nebo o to, abyste je vzali do České republiky. Jejich představa o Evropě a ČR je pohádková, je tu krásně, všichni se tu mají dobře a jsou bohatí. Což je ve srovnání s jejich realitou pravda.

Novoroční rozhovor s místostarostou

Foto: Lucie Buriánová

Mezi tradičními hodnotami a změnami by měla být rovnováha.

Tempora mutantur et nos mutamur in illis. Časy se mění, a my se měníme s nimi. Kdy jindy by měl tento latinský citát být aktuálnější než na prahu nového roku, v jehož názvu se trojka změnila ve čtyřku? Ano, časy se mění a změna je život, ale i v dobách proměn zůstávají tradice a hodnoty, které stojí za to zachovat a upevnit. Nejen o nich je tentokrát ne předvánoční, ale novoroční rozhovor s místostarostou města Pavlem Dlouhým.

Pane místostarosto, co jste v uplynulém roce vnímal jako největší změnu?

Pokud bych měl jmenovat jen jednu, pak bych asi ponechal otázku bez odpovědi, protože významných změn jsem zaznamenal několik a žádnou bych jejím pojmenováním nechtěl nadřadit nad ostatní. Takže jestli dovolíte, uvedu změn několik a to v několika rovinách. V té osobní pro mne bylo smutnou změnou úmrtí mojí maminky. To není téma, ke kterému bych chtěl více hovořit, to jistě každý,

kdo takovou ztrátu prožil, pochopí. Takže pojďme k rovině další a tou je vnímání změn z pohledu místostarosty města. V této rovině pro mne největší a velmi pozitivní změnou byla úspěšně dokončená rekonstrukce naší základní školy. Říkám jedno slovo, rekonstrukce, ale je třeba za ním vidět mnoho dílčích změn a úprav. Především zateplení obvodových zdí a výměnu závadných, tzv. boletických panelů, obsahujících azbest. Tedy dvojnásobný efekt – byla odstraněna potenciální možnost ohrožení zdraví dětí a zateplení významně sníží náklady na vytápění a zvýší tepelný komfort dětí i zaměstnanců školy. Stejný efekt měla i výměna oken, vchodových dveří, praktické i estetické změny nastaly i v interiéru školy. Musím říci, že práce a úsilí všech, kteří se na rekonstrukci podíleli, zaslouží velké ocenění. Další potěšující změnou je nová atletická dráha. Jsem nejen jako místostarosta, ale i jako předseda školské rady a otec žáka 8. třídy velmi rád, že naše, hlubocké, bavorovické, munické, kostelecké, purkarecké, poněšické či hroznějovické děti mohou chodit do opravdu velmi pěkné, dobře vybavené školy.

Jsou ještě nějaké další změny, které jste v uplynulém roce považoval za významné?

Ano, ještě jsem vnímal jednu změnu a to, řekl bych, z pohledu občana naší republiky. Byla to změna systému volby prezidenta, přímá volba. Nepřekvapil mne samotný fakt volby, ale spíše reakce poměrně velké části voličů, kteří často bez jediného relevantního argumentu nebo důvodu až, nebojím se říci, fanaticky hájili svého kandidáta. A hodně mne překvapila i následná neochota přijmout s respektem výsledek volby a osobu řádně zvoleného pana prezidenta – přestože volba byla regulérní a na nejzákladnějších demokratických principech, kdy právo volby měl každý občan a zvolen byl ten, který získal většinu hlasů.

Překvapuje mne, že jste nezmínil volby do Parlamentu ČR, i v těch se projevíly nemalé změny.

To je sice pravda, ale to byly změny předvídatelné, očekávané a svým způsobem i logické. Nechci jejich výsledek nějak zásadně hodnotit, mou jedinou politickou aktivitou je funkce předsedy Místního sdružení ODS Hluboká nad Vltavou a z této pozice bych nechtěl státní politiku komentovat. Kdo mne zná, tak ví, že jsem nikdy o žádné vysoké politické funkce neusiloval, přestože média se snažila a snaží vytvořit jiný dojem, negativní obraz. Jediné, o co usiluji a co dlouhodobě chci je, aby tady, kde jsme doma, v Hluboké nad Vltavou, dobře fungovalo a rozvíjelo se vše, co je ku prospěchu města – a záměrně zdůrazňuji slovo »města«, ne ku prospěchu mému, jak se některá média pokoušejí tvrdit! I to je bohužel určitý důsledek té »vyšší« politiky, k níž se opravdu vyjadřovat nechci. Už proto, že právě tady u nás v Hluboké není smyslem politiky nějaký, dejme tomu konkurenční boj jednotlivých stran, ale naopak snaha o shodu v široké koalici a tedy o co nejlepší a nejefektivnější řízení života a rozvoje města a obcí. Když budu konkrétní, tak v našem městě je v zastupitelstvu 9 stran či hnutí a přesto nedochází k neshodám či rozkolům, jak je známe z jiných měst. Naopak, téměř všechna rozhodnutí a usnesení jsou zastupitelstvem města Hluboká nad Vltavou přijímána jednomyslně, 100 procenty hlasů. To považuji za velmi významnou skutečnost, která potvrzuje i můj názor, že ve městech a obcích se občané, voliči, nerozhodují podle politických stran, ale podle konkrétních lidí, které znají a jejichž práci pro město, pro občany vidí přímo, zblízka a mohou ji tedy řádně posoudit. Opravdu mne těší, že tomu tady u nás na Hluboké tak je!

Pořád platí vaše oblíbené úsloví Všude dobře, doma na Hluboké nejlépe? :-)

Naprosto! A jsem velmi rád, že Hluboká je místem, kde se žije nejlépe, nejen pro mne, ale i pro mnoho dalších lidí a to nejen občanů města, ale také pro jeho návštěvníky. Mnozí z těch, kteří

Foto: Lucie Burianová

k nám přijíždí, s uznáním mluví o rozsahu služeb a nabídce aktivit, které tady jsou. Oceňují široké možnosti kvalitního ubytování a dobré jídlo, pití a servis v hlubockých restauracích, sportovní a kulturní akce a celkovou pohodu, kterou v našem městě vnímají. Mnozí z nich se sem opakovaně vrací a chválí – přiznám se, že mne to ocenění těší a vždycky jim říkám – Ano, a tak my tady žijeme! Jsem rád, že dokáží ocenit úroveň služeb, kterou my, občané, už často vnímáme jako samozřejmost. Je pravda, že z pohledu občana jsou podstatné zase jiné záležitosti a ty považuji za prioritní i z pohledu místostarosty. Aby dobře fungovaly a kvalitně sloužily škola a školka, domov pro seniory, městský úřad aby byl především byl službou občanům, aby byly uklizené chodníky a ulice, upravené plochy zeleně, včas vyvezený komunální odpad a ve městě a obcích bylo bezpečno. A aby rozvoj města byl plánován uvážlivě a tak, aby představoval nejen okamžitý efekt, ale i garanci spokojenosti občanů do budoucna a to i z hlediska mandatorních výdajů – protože vybudovat třeba sezonní sportovní zařízení je věc jedna, ale pak z městského rozpočtu každoročně platit nemalé výdaje za jeho provoz a údržbu nebo dokonce havarijní stav je už věc druhá. Domnívám se a mnozí občané města mi to při různých setkáních říkají a potvrzují, že ke spokojenému životu v našem městě přispívá třeba také celoroční parkování zdarma, které tady my Hlubočáci máme. To zdaleka není samozřejmost, jak se můžeme přesvědčit u nedalekých sousedů v Českých Budějovicích, kde v některých částech obyvatelé města zaplatí za hodinu parkování až 90 korun. Stejně tak není samozřejmé, že v Hluboké nad Vltavou máme nejnižší daňovou sazbu nebo výhledové snížení platby za svoz komunálního odpadu na 100 korun za osobu a rok. Už jsem zmínil dobře fungující školkou – nejde jen o to, že budovy školek jsou opravené, město do nich investuje, ale za pozitivní považuji i fakt, že jsou zajištěna místa pro všechny děti z Hluboké a okolních obcí, které mají na umístění

ve školce nárok. A jako příklad jiného přístupu uvedu opět České Budějovice, kde je míst ve školkách nedostatek a investice z městského rozpočtu jsou směřovány více například do divadla než do vybudování dostatečných kapacit zařízení pro děti. Přitom právě úlohou obce, města a v nich zvolených zastupitelů je vytváření optimálních podmínek pro školy, školky – to je skutečně poslání města, ne státu. A totéž platí také pro vytvoření podmínek pro dobrý život našich starších a starých spoluobčanů, ať už se jedná o domov seniorů nebo další služby, zmíním například rozvoz obědů nebo dostupnost zdravotní péče. To je prostě jedna ze zásadních rolí a nebojím se říci povinností obce či města a jeho představitelů – vytvářet podmínky pro spokojený, pěkný život občanů.

Zmínil jste plánování rozvoje města. V celkem nedávné době byl představen plán na revitalizaci části města, konkrétně lokalitu mezi hlavním parkovištěm a KC Panorama, kde by mimo jiné měla vzniknout hlavní přístupová cesta k zámku. Tento záměr byl částí občanů, zejména zmíněné lokality, přijat s nevolí. Jaký je váš názor?

Foto: Lucie Burianová

Ano, musím říci, že určitý nesouhlas jsem zaznamenal. Rozumím tomu, že každá změna je zejména v začátcích přijímána z kritického pohledu, z obav, co může změna přinést a určitá rozvaha je před vlastní realizací vždy na místě. Kdybychom tak ale přistupovali ke každému návrhu, tak by dnes nestál ani Dům seniorů, ani zimní stadion, ani třeba Penny market – to všechno byly plány, které byly ze začátku předmětem velké kritiky a nesouhlasu části občanů. A dnes už si naše město bez nich neumíme představit. Jsem pragmatický člověk, hodnotím věci z hlediska přínosu pro občany a především si uvědomuji, že mezi realizací změn a zachováním toho, co je dobré, nebo, řekněme, zachováním určitých zvyků nebo tradic, by měla být rovnováha. Je ovšem třeba si uvědomit i to, že o zásadních věcech rozvoje města nelze rozhodovat na základě nesouhlasu, často i plynoucího z ne úplně dobré znalosti věci, relativně malé skupiny občanů. Názorům je třeba pečlivě naslouchat, to ano, lze i hledat kompromis, ale konečné rozhodnutí by mělo vždy vycházet z názoru převážné většiny občanů a také těch, kteří jsou schopni a ochotni přijmout za konečné rozhodnutí odpovědnost.

Tím je asi naznačeno, jaké jsou vaše plány a přání do nového roku 2014?

Ano, v zásadě ano. Přiznám se, že úplně neumím oddělit plány a přání, které mám jako místostarosta nebo jako občan Hluboké nad Vltavou, protože obojí úzce souvisí. Plány pro naše město jsou dané jak možnostmi, určenými městským rozpočtem, tak rozhodováním městské rady a zastupitelstva, jsem ale přesvědčen, že i v roce 2014 budou ve prospěch nás, Hlubočáků. A přání? Mým přáním je, aby naše město dál bylo pro občany i návštěvníky místem pro klidný, spokojený život a aby těmi hlavními hodnotami pro nás všechny bylo především zdraví a dobré vztahy mezi lidmi. Všem přeji šťastnou cestu rokem 2014.

Děkuji za rozhovor.

Lucie Burianová

Studie regenerace centra města

Zeptali jsme se architekta pana Bartáka, na jeho názor k diskusím nad plánovanými proměnami města

Veřejný prostor bývá ve zdravé době formován silami společenských dohod, opřených prospěchem obce. Musí poskytnout prostor pro široké spektrum funkcí včetně dopravy cílové, ale i takové dopravy, jejíž cíl je o několik ulic dál.

Při návrhu jeho úprav je třeba bedlivě naslouchat názorům vlastníků přilehlých domů. Zároveň však musí ulice sloužit i ostatním, privatizovat ji nelze.

Spodní část hlubocké Alšovy ulice dnes nemá chodník, tedy prostor pro chodce. Je to vlastně jen silnice, do které po stranách ústí přístupové chodníčky k jednotlivým domům přilehlé řadové zástavby. Tato slepá, tedy obousměrná komunikace má šířku 6 metrů. Ve stejném prostoru dále na obou stranách parkují auta.

Dle současné dopravní legislativy je tento celkový stav mírně řečeno defektní. Důsledný policista by zde jistě vyčerpával zásobu svých botiček, neboť minimální průjezdná šířka obousměrné komunikace je 5,5 metru, parkovat se smí jen mimo tuto průjezdnou šířku.

Absenci prostoru chodců a vzhledem k šířce komunikace nepřipustné parkování je však možné vyřešit pomocí několika poměrně nenáročných úprav. Ulice Alšova by mohla být dopravně klasifikována jako prostor obytné zóny s možností pojezdu osobních automobilů místních obyvatel. Vzhledem k širším dopravním souvislostem je žádoucí zachovat její neprůjezdnost, tzn. obousměrnost. Odstavné stání v ulici se demokraticky pro každý z jednotlivých domů v daných šířkových poměrech zabezpečit moc nedá. Je však možné nabídnout parkování mimo šířku vlastní komunikace. Tato místa by mohla být značena dokonce jako vyhrazená.

Šířka koridoru ve vlastnictví města je v Alšově ulici cca 11 metrů. Součástí návrhu je jeho zúžení na 8 metrů, ovšem s jasně definovanou hranicí soukromého a veřejného prostoru ve formě nízkého, ale jednotného oplocení. Na publikovaných vizualizacích má podobu dřevěných planěk, po diskusích s dotčenými obyvateli to však může být něco zcela jiného, např. živý plot.

O cca 1,5 metru rozšířený soukromý pozemek by si následně mohl každý upravit dle svého.

Navržená výsadba stříhaných stromů s geometricky formovanými korunami (podobně jako hlohy z Masarykovy třídy) má za úkol především zpomalení automobilové dopravy. Takovýto způsob funkčního ozelenění má obdobu v celé řadě obytných zón nejen západní Evropy.

Foto: Arch. Marek Barták

A konečně věřím, že návrat tradičního stromořadí do našich automobilových ulic má schopnost pozitivně stimulovat pobyt ve veřejném prostoru obecně.

Závěrem bych rád poukázal na omyl v interpretaci navrhovaných úprav jakožto náhrady cesty k zámku ulicí Zborovskou.

Diskutovaná studie se zabývá komplexním řešením úprav v území o rozloze cca 4 ha s množstvím souvislostí urbanistických a dopravních. Záměr přeměňovat trasu turistů z parkoviště k zámku by mohl být naplněn snad jen v případě uzavření ulice Zborovské. Tato představa je stejně absurdní, jako mylná interpretace o přesunu oné trasy.

Ing. arch. MgA. Marek Barták

Dohoda o spolupráci

Dne 26. 11. 2013 byla uzavřena dohoda o spolupráci mezi Jihočeským krajem, Českým svazem zaměstnavatelů v energetice a Střední odbornou školou energetickou, Centrem odborné přípravy v Hluboké nad Vltavou. Tuto dohodu podepsal za Jihočeský kraj Mgr. Jiří Zimola, za Český svaz zaměstnavatelů v energetice Ing. Jan Klas a za Střední odbornou školu, Centrum odborné přípravy Ing. Jan Staněk. Uzavření dohody byl přítomen i mluvčí společnosti E.ON Česká republika, s. r. o. Mgr. Vladimír Vácha a JUDr. Tomeš Vytiska, radní pro školství a kulturu.

Cílem této dohody je vzájemná spolupráce smluvních stran při podpoře a rozvoji technického školství na všech stupních vzdělávacího procesu s cílem přizpůsobit technické školství požadavkům trhu práce, koordinace jejich aktivit na trhu práce směřujících k rozvoji lidských zdrojů v oblasti energetiky.

Vzájemná spolupráce mezi Jihočeským krajem, členskými subjekty v rámci Českého svazu zaměstnavatelů v energetice (ČSZE) a Střední odbornou školou elektrotechnickou, Centrem odborné přípravy, Hluboká nad Vltavou, Zvolenovská 537, bude realizována v těchto oblastech:

a) Personální oblast: SOŠE, COP zajistí nábor žáků podle potřebných oborů vzdělání, připraví absolventy se středním odborným vzděláním v profesích potřebných pro energetiku a umožní i další vzdělávání zaměřené na udržení, prohloubení a zvýšení kvalifikace zaměstnanců v rozsahu profesních oborů. Členské subjekty ČSZE budou prostřednictvím Sektorové rady pro energetiku vyjadřovat své požadavky na obsah výuky oborů profesního zaměření na elektroenergetiku a teplárenství, dále se budou podílet na náboru žáků do jednotlivých požadovaných oborů, po vzájemné dohodě jmenují své zaměstnance do odborných komisí SOŠE, COP Hluboká nad Vltavou, zejména do komisí pro ukončování studia a ověřování výsledků dalšího vzdělávání a také podle možností zajistí z řad svých zaměstnanců externí odborné lektory pro výuku ve vzdělávacích programech, které bude příslušná odborná škola pořádat.

b) Materiální oblast: Členské subjekty budou poskytovat nepotřebné materiálové zásoby ve vzájemně výhodných cenách a SOŠE, COP bude materiálně i metodicky pomáhat při výrobě učebních pomůcek a zařízení pro praktickou výuku žáků.

c) Výrobně-technická oblast: např. poskytnutí vhodných druhů pracovních činností pro zajištění praktické výuky žáků

d) Vzdělávací a projektová oblast: Zúčastněné subjekty budou spolupracovat na podpoře soutěží dovedností žáků a vhodnou formou propagovat vítěze těchto soutěží

e) Organizační oblast: Všechny subjekty se budou podílet na propagaci odborného vzdělání, budou podporovat odborné stáže a v neposlední řadě podporovat zkvalitnění odborné výuky ve SOŠE, COP Hluboká nad Vltavou.

Mgr. Jiří Mrázek, Zástupce ředitele SOŠE, COP

Česko zpívá koledy v Zámostí

Zdá se, že české koledy nevymřou. Rok od roku přibývá koledníků, kteří si je chtějí zazpívat pospolu, ve stejný čas na mnoha místech Česka.

Regionální deníky podporují akci, ke které se 11. prosince přihlásili lidé na 280 místech naší republiky. Někde zpívání podpořili známí zpěváci i hudebníci, třeba Jarek Nohavica, nebo Pavel Šporcl, mnoho dětských i dospělých sborů. Zpívalo se na náměstích, nábších, v kostelech, v obchodních centrech, ale i na plácku před hospodou či před školou. Zpívá se i v zahraničí: připojila se Česká škola a Klub Čechů a Slováků v Madridu, koledy zazněly na vánočních trzích v Mnichově a bavorský spolek ze Zwieselu zazpíval na hranicích v Železné Rudě.

V Budějovicích bylo plné náměstí, a na Hluboké v Zámostí se sešlo pod stromy, které tady byly zasazeny právě před 35 lety, kolem 50 zpěváků. Přezpívali šest vánočních koled. Pan František Šůna, který se ujal organizace, si na sázení jehličnanů před lety dobře vzpomíná. *Strom, který roste po celý rok, je určitě lepší než ten, který se pouze na vánoce vsadí na vhodném plácku do trubky. Za ta léta už pěkně povyrostly. Chodím i na zpívání koled do Alšovky, ale proč bychom si pár dní před Štědrým dnem nemohli zazpívat i pod zámkem, myslí si pan Šůna. V stejný čas, za rok zas zorganizujeme záměstské zpívání koled znovu a už se na ně těšíme!*

Hlubočtí středoškoláci v Bratislavě

Skupina žáků Střední odborné školy elektrotechnické v Hluboké nad Vltavou navštívila v posledních dvou říjnových týdnech Střední školu informačních technologií v Bratislavě. V rámci projektu Leonardo da Vinci zde proběhla jejich odborná praxe. Projekt »Mladí technici v EU« byl financován Evropskou unií.

V dopoledních hodinách žáci postupně prošli různá odborná pracoviště. Začali v dílně optických vláken, získali poznatky z programování v jazyce C, nejvíce se líbila stavba a programování robota. Odbornou praxi zakončili ve slaboproudé laboratoři, kde předvedli, co umí z domácí školy.

Odpolední a víkendový byl program byl také zajímavý. Z odborné oblasti žáci navštívili montážní halu Volkswagen, studio TV Markíza nebo elektrotechnickou výstavu Elosys v Trenčíně. Kulturní poznávání Slovenska zahájili žáci komentovanou prohlídkou Bratislavy. Dále navštívili hrad Devín, Červený Kámen a Smolenice, jeskyni Driny a keramičku v Modre.

Všichni účastníci odbornou stáž vyhodnotili kladně a doporučili dalším spolužákům. Při odborné praxi získali zkušenosti na pracovištích, která na naší škole zatím nemáme.

SOŠE COP Hluboká nad Vltavou

Foto: Archiv SOŠE COP

Zázračný talisman

Autor: Johann Nepomuk Eduard Ambrosius Nestroy

Frašku Talisman napsal Nestroy nejen jako komedii o svádění žen muži a mužů ženami, ale i o přetvářce, pokrytectví a schopnosti či neschopnosti mít rád pro lidské kvality a nejen pro majetek. Titus Lišák, mladý muž s ambicemi, ale s prázdnou kapsou, roztrhaným kabátem a zrzavými vlasy, se dostane do přízně Rézi – zahradnice, kterou však záhy vymění za výhodnější partii – komornou Žofii. Tu taky odvrhne, aby se hrál na výsluní přízně samotné milostpaní baronky. Ale jenom do té doby, než se zjistí, že není ani brunet, ani blondýn, ale parukami a převlekem skrývá zrzavé vlasy, které každého dráždí. Všemi odvrhnutý Titus dostává další šanci příchodem bohatého strýčka. Naráz se mění názor všech žen a z »chudého pobudy« je ta nejlepší a nejžádanější partie. Ale Titus, sám poučen pokrytectvím a falší, volí teď srdcem a ne podle společenského postavení.

Satirická fraška Talisman je dokladem typicky Nestroyovského poselství, podle něhož lidé nejsou ničím jiným než pouhými blázný osudu. A hlubočtí herci a herečky se jí ujali s vervou sobě vlastní – a co víc, tentokrát nám v ní Křížáci i zazpívají! A krásně!

Rakouský dramatik Johann Nepomuk Nestroy se narodil ve Vídni 7. 12. 1801 jako syn advokáta českého původu. Studoval práva, ale záhy se začal věnovat divadlu. Jako operní pěvec a herec působil ve Vídni, v Amsterdamu a v Brně. V letech 1854 – 1860 byl ředitelem divadla v Leopoldstadtu. Napsal 83 divadelních her a frašek satiricky reagujících na metternichovský režim a na rozpory doby. Jeho hry jsou dodnes stálou součástí repertoárů evropských divadel. Zemřel 25. 5. 1862 ve Štýrském Hradci.

Jachtařské ohlédnutí Slavoj Hluboká za mimořádně úspěšnou sezónou 2013

Výročí:

Jachetní oddíl Slavoje Hluboká nad Vltavou oslavil v tomto roce 65 let od svého vzniku. Nejstarší jachetní oddíl v jižních Čechách, založený v prosinci roku 1948 u rybníka Bezdrev, se i v letošní sezóně zařadil díky výkonům a aktivitě svých závodících členů mezi deset nejúspěšnějších klubů ČR. Některé výsledky závodníků, obzvláště na mezinárodních závodech a na mistrovství ČR, lze považovat za jedny z historicky nejceněnějších. A tak lze říci, že sportovní oslava těchto oddílových 65. tých narozenin byla dokonalá.

Z výsledků:

Z mezinárodních úspěchů je nutno připomenout bronzové medaile Josefa a Dalibora Sivých z mistrovství Evropy v lodní třídě Pirát, už proto, že to byly první medaile pro Čechy v seniorské kategorii za sedmdesátiletou historii této lodní třídy a bratři Sivých tak korunovali své dvacetileté společné závodění. Vynikající výkony podal na mistrovství světa dospělých v lodní třídě Evropa a na evropském poháru Garda Meeting, loni ještě juniorský reprezentant Štěpán Sivý. K mezinárodním úspěchům lze řadit i výkony hlubockých posádek (Němec Jiří/Koubek Zdeněk, Sivý Josef/Sivá Zuzana) na mistrovství Maďarska či Rakouska.

Nejlepším českým výsledkem bylo vystoupení závodníků hlubockého Slavoj na mezinárodním mistrovství ČR v lodní třídě Evropa, kde v kategorii dospělých získal Sivý Štěpán mistrovský titul, Matoušek Ondřej byl bronzový a Žíla Jiří získal juniorské stříbro. Do medailové sbírky z mistrovství ČR patří i bronz v lodní třídě Splash (Pokorný Jan) a stříbro bratří Sivých.

Zajímavosti:

V roce 2013 oslavil český jachting 120 let od svého vzniku.

Do ankety jachtař roku byly nominovány dvě posádky hlubockého Slavoj mezi pět nejlepších posádek ČR, v kategorii junior: Sivý Štěpán (třída Evropa) a v kategorii muži: Sivý Josef a Sivý Dalibor (třída P).

Významná ocenění:

Zlatý, Stříbrný, Bronzový odznak Českého svazu jachtingu (návrhy byly schváleny a odznaky budou předány na začátku roku 2014)

Zlatý odznak, za mimořádný přínos pro český (československý) jachting, za vynikající jachtařské výsledky, za dlouholeté aktivní členství a za příkladné osobní postoje, získali: pan Jiří Petráček a pan Josef Sivý st.

Stříbrný odznak, za mimořádný přínos pro český jachting, za dlouholeté aktivní členství a osobní příkladné vystupování, byl udělen paní Heleně Sivé.

Bronzový odznak, za významný přínos pro jihočeský jachting a za dlouholeté členství, získali: pan Pavel Holý a pan Jiří Žíla st.

Poděkování:

Jachetní oddíl Slavoje Hluboká děkuje všem svým závodníkům za jachtařské úspěchy v roce 2013, které dokládají bohatou, úspěšnou, sportovní tradici nejstaršího jihočeského jachtařského klubu a dělají dobré jméno jak klubu, tak i městu Hluboká nad Vltavou.

Jachetní oddíl děkuje městu Hluboká nad Vltavou za podporování naší sportovní činnosti.

**Do nového roku 2014 přeje JO Slavoje Hluboká
všem dobrý vítr do plachet!**

Foto: Martin Hrubý, závodníci: bratři Siví

Bylo nebylo... jedno Království vzduchu

Možná nemáte vůbec ponětí, jaké to je, odevzdat se a podřídit se větru a dešti a spočinout v jeho objetí. Položit a letět se vzduchem... nebo třeba obchodovat se vzduchem? Tady kyslík nehoří výbuchem a vítr je cítit víc než za uchem. Země vzdušného NIC. Piloti, letadla a nic víc? Záleží na vaší fantazii. My jsme na ceduli »letiště Hosín« narazili. Sledovali jsme ho celý rok a zdá se, že Hluboká má nejen největší sportoviště, ale za kopcem skutečně největší hřiště pod otevřeným nebem. Doslova a dost možná, že největší nejen v Jižních Čechách. A také je to jediné místo a letiště v ČR, kde se děje něco takového...

Tenkrát... před více jak 200 roky, když se vznesl první člověk do oblak, tak byl označen za blázna. Když před dvěma lety vznikl dětský letecký klub, bylo to podobné. Jenže jako v pohádkách – i v lidských a ptačích příbězích – rozhoduje práce a velikost srdce opeřence. Tohle království žije tak nějak ze vzduchu. Z neviditelného ničeho a možná... se to tam jednou budeme jezdit učit taky. Nejde ho zařadit do tabulek a stejně jako vzdušné zámky a slova hozená do větru, zdá se být nepolapitelné.

Ale! Při bližším pozorování je to stejné jako s mraky. Udělají se a pak zmizí zase taky. Podobné je to s možností vzít děti a rodinu a vyrazit na půl dne nebo jen na procházkovou hodinu. Nemají tu exponáty jako v muzeu nebo na zámku. Mají tady ale sportovce a akce, které jinde nezažijete a lidi, které je dobré potkat. Atmosféra tohoto místa osloví jen připravené a pohybem vzduchu omámené. Nejde tu až tak o odvahu, spíš o zábavu a zvláštní klid. Vždyť i vyhlídkový let je hlavně pro radost a v jiném prostředí se lze od starostí přeladit.

Když se vás zeptá někdo cizí, jak tohle království najít, řekněte, že jednoduše – nahore na kopci. Na tom, co je naproti přes Budějce od Kletě a za hosínským kostelem hned ho najdete. Ze Zámostí je to pěšky skok, přes trať a za nádražím než tam dojedete, tak přezpíváte jen pár slok. Jasně, že se zadýcháte, ale super výhled tím hned získáváte. Hlubocký zámek jak na dlani a ani nepotřebujete k tomu to jejich litaní. Nechejte se tedy unést výhledem a loňským prvním královským příběhem.

O bláznivinách na území bláznů. Budeme mluvit o dětech, amatérech i profesionálech.

První, co můžete slyšet a číst o tomhle království, jsou názvy akcí! Posuďte sami... skoro to vypadá, že na místě, kde nemají žádné atrakce, vlastně jen trávník, je možné zažít spoustu legrace. Asi to bude tím, že trocha nudy je lékem od spěchu a hektické nepohody. Bavit se tu dá skutečně jinak, než to znáte jinde. Za pěkného počasí je tu horizont, který lze pozorovat u kávy a nebo lehnout si do trávy. Možná vám to bude připomínat moře. Nebo místo na konci světa, kde je vidět jen zelená a modrá hrana. Taková, co je od civilizace odřezána! Začíná to jarem, ale možná, že častěji tam půjdeme.

Duben To je Slavnost pampelišek a znamená to, že je potřeba je oslavit a med z nich vyrobit. První mají vykvést během dubna, ale záleží to na délce zimy. Na letišti jsou tyhle pampelišky v BIO – kvalitě. Klouzavý termín byl loni a bude i v roce 2014. Znáte nějaký recept na něco z pampelišek? Na jaře odstartuje tahle slavnost nikoliv podle diáře, ale podle barvy letiště! Hlídejte ji na webové kameře, nechte se překvapit a zkuste ten med uvařit.

Květen Hned po čarodějnicích 1. 5. jsou Košťata, děvčata a létající květy. Dodržujete tradici pusy pod rozkvetlým stromem? Tady jeden má i půjči vám ho i s pilotem. Všechny čarodějky, co přežily včerejší pálení, se taky mohly sletět a s dětmi se zapojit do výroby motýlů. Vítr od vrtulí letadel ověřil, jak pevná jsou a zafuněl jim do křídel. Tancovalo se v trávě i na plachtě pro balení padáků. Nebylo nutné skočit do tepláků. Oheň byl taky, ale jiný než třicátého. Přiletět lze koštětem, letadlem nebo jen tak po zemi výletem.

Červen Dětský letecký den je skutečně pro caparty. Nepřipravují tu airshow ani párty, ale dětské »letecké« disciplíny a pro plyšáky skopičiny. Loni

byl ustanoven první rekord v seskoku plyšáku na padáku. 101 jich seskočilo z řídicí věže a v roce 2014, když to dovolí počasí, tak to bude z letadla a třeba vyjde zápis do Knihy rekordů. Děti zůstanou na zemi, jen plyšáci budou z nebe házeni. Dole pak zase chycení. A ještě jedna červnová akce je pod oblaky: Pohádkové letiště. Stezka a úkoly pro děti a do toho Pardálovo ulítnuté vysvědčení. Skoro ve všech pohádkách se létá a v téhle pohádce se taky tančilo a dokonce i bubnovalo se šamanem. To byl rachot! A hlubocké princezny i Haka-boys nakonec tančili bez bot!

Červenec Je prázdnin čas a na Letecký dětský tábor se 4 živly slétly se děti po roce zas. Vzduch – voda – země – oheň. Spolupracovalo i letiště v Budějovicích, vodácký kanál v Českém Vrbném, Hlubocká sklářská huť a odpoledne ZOO a Adrenalin jak měl kdo chuť. Letos přijede i pyrotechnik... vždyť do vzduchu jde poslat leccos! Odvaha, zábava pro děti od pilotů bez plotů.

Srpen Loni i letos se tu bude hodně plachtit a budou k vidění tichá bílá křídla větroňů. A stejně jako loni se prázdniny zakončí akcičkou Táhnem na jih. Takové pohodové válení se v trávě, kdy mraky táhnou nad hlavou a prázdniny mají končit pohodou a dobrou náladou. Když se vydaří počasí, tak nejen v hangáru děti ve stínu hrají si. Koneckonců vždyť tu mají vzdušné lázně! A nebezpečí hlídají tu profici, co znají význam kázně. Jak to funguje? Po zážitku nebezpečném i morous se ze života raduje.

Září Dokud ještě slunce září, startují tu Babolety. Oslavou jsou pro babí léto. Parta dětiček a koleček na asfaltové letadlové dráze. Sešli se tu koloběžky, in-line brusle, kola, kočárky, šlapací auta z Hopsária i elektrické kolobrnky Hugo Bikes. Letadla mohla do trávy a děti na asfaltu létaly a okruhy po letišti dělaly. Nevidáno, neslýcháno za dvě hodiny hotovo, unaveno, ulítno!

Říjen Jasná větrná zpráva byla tady Drakijáda. Největší v kraji, protože draci to tu už dlouhá léta znají. Na letišti sice draci nepatří, ale tady jim přejí dobrý let piloti i povětrí. Tentokrát se všichni draci fotili do foto-kroniky a na facebook. Aby hýřili barvami a všem se chlubili i když budou už zase ve skříni. Někteří draci nechodí přes zimu spát a tahají tady po louce lidi po zemi nebo na sněhu na lyžích i kolečkách. Na konci října pak proběhl tady

Foto: Jan Píngl

také Samhain. Letiště je místo mezi nebem a zemí. Přesto se to nejmenuje Halloween, protože Kelti tu byli dřív, než byla objevena Amerika. Dýně tu nechyběly, ale nebyly pro strašení, ale do výborné polívky byly v AeroBistru na místě uvařeny. A světylka? Samozřejmě stylová. Říjen je vhodný pro noční létání, takže se tu létalo tmou doopravdy s letadly. Vzlétová dráha byla osvětlena speciálními lampami pro starty a přistání. Výhled na osvětlený zámek i České Budějovice? Senzace, co potěší i oko neletce velice.

Listopad To se zde ukončuje sezóna. Letos slavil Aeroklub 90. let od svého založení a na Hosíně to byla 62. sezóna od vybudování a přesunutí se na toto letiště. V listopadu se zde také zdobí před adventem perníčky. Pečou je zde šikovné ručičky zdejších žen a občas je do sladké krásy i nějaký ten pilot namočen. To pak kromě ženského nadání, piloti mezi létáním perníček uchopí a letecky vzácný kousek je vyzdoben a pro prosinec na nadílku připraven.

Prosinec Letecký Mikuláš měl tentokrát od větru načechraný plášť. Jak to tady probíhá? Mikuláš a jeho parta přiletí. Než se z nebe snesou, soutěží se, skotačí se, punčují se a pak každé dítě domů odměnu a letecké perníčky si nese. Cestou zpátky pod kopec, můžete zaskočit i na návěs. U hosínského kostela, hned vedle Betléma tam stojí nejen Josef s Marií, ale i hosínská řemesla mají tam svého maskota. Najdete tu kováře a juknout lze i malému pilotovi do tváře.

A jak je ta pohádka dál? Nečeká vás žádný král. Čeká se tu na sních a i v zimě občas pěkné počasí sem přiletí. Běžecký okruh se stopou od »stopo-řezu«, zimní setkání a dětské tvoření a ve sněhu válení a sušení se v AeroBistru. Jako občasná nedělní alternativa nedělního výletu, s programem, co bude předem viset na netu. Nelekejte se, když zrovna bude ticho a zdánlivě nic. To jen něco se chystá a na jaře toho bude zase víc. Zachtělo se vám více větru a vzduchu? Jste-li připraveni na vzdušné nadýchané nic, zaskočte si pro info na web a nebo naneste vosk do skluznic. A nezapomeňte uši schovat do čepic!

Létající teta Míša Machartová

www.letiste-hosin.cz/detsky-klub a www.kralovstvi-vzduchu.cz

POZVÁNKA

TJ SOKOL Hluboká nad Vltavou
Podskalí 394, HLUBOKÁ NAD VLTAVOU

NEDĚLE V SOKOLOVNĚ

PRO DOBRU VĚC

PRO DOBRU VĚC

Nedělní dopoledne v duchu Body & Mind technik v SOKOLOVNĚ Hluboká nad Vltavou je realizované na podporu občanského sdružení DLOUHÁ CESTA - pomoc pro všechny, kteří přežili své děti

Kdy: neděle 19. 1. 2014

9:00 – 13:00 hod.

Prezentace od 8:30 hod.

Přijďte podpořit dobrou věc nebo můžete jen přispět jakoukoliv částkou!

Výtěžek bude věnovaný o.s. Dlouhá cesta na účet číslo: 2600173430/2010, vs: 19012014. Prostředky budou použity na projekt Barevný anděl (na rekonstrukci dětských pokojíčků pozůstalým sourozencům) nebo na rekondiční víkendové pobyty pro pozůstalé rodiny, v kterých zemřelo dítě. Výtěžek z minulé akce podpořil tvorbu nového webového portálu www.PRAZDNAKOLEBKA.CZ určeného rodičům, kterým zemřelo dítě do 1 roku.

PROGRAM AKCE:

© 9:00 - 9:50 h. Pilates - Jitka Moulisová

© 10:00 - 10:50 h. PortDeBras - Jitka Valentová

© 11:00 - 11:50 h. CORE - Jana Divišová

© 12:00 - 12:50 h. Hatha Yoga - Katka Záhorková

Cena: Kč 200,—

Předprodej vstupenek na hodinách Pilates a PortDeBras v Sokolovně. Pokud byste chtěli finančně přispět jakoukoliv částkou, i to je možné, buď na hodinách Pilates, PortDeBras nebo rovnou na účet o.s. Dlouhá cesta. Jmenný seznam s vybranou částkou bude zveřejněn na webových stránkách www.dlouhacesta.cz, www.pilatesjitka.cz a v Hlubockém zpravodaji.

V případě dotazu či rezervace místa volejte nebo pište:
777 044 137 Jitka Moulisová - člen o.s. Dlouhá cesta, e-mail: anno@pilatesjitka.cz
739 459 066 Jitka Valentová - TJ Sokol Hluboká, e-mail: aehluboka@seznam.cz

Florbal

Okresní kolo žáků 8.–9. tříd ve florbalu

– 27. 11. 2013 – nafukovací hala SKP České Budějovice – 15 družstev. Naše skupina – ZŠ Hluboká nad Vltavou, ZŠ Grünwaldova, ZŠ Nerudova. Sestava hráčů: Hošek J., Valenta J., Rákosník R. (8.A), Drda T. (8.B), Drdla J., Gondek P., Kotrla J., Kantor P., Krátký L. (9 A)

Hluboká x Nerudova 3:5

Hluboká x Grünwaldova 8:0

Jelikož jsme prohráli obě utkání, umístili jsme se na 11.–15. místě.

Okresní kolo žáků 6.–7. tříd ve florbalu

– 3. 12. 2013 – nafukovací hala SKP České Budějovice – 12 družstev. Naše skupina – ZŠ Hluboká nad Vltavou, ZŠ K. Újezd, ZŠ Týn – Hlinecká. Sestava hráčů: Fencel J. a Zd., Bůrka A. (7. B), Klíma F., Novák V., Macho P., Joza P., Trnka D. (7.A), Petroušek F., Ta Dalibor, Amort F. (6.A)

Hluboká x K. Újezd 6:0

Góly: Klíma F. 2x, Joza P. 1x, Fencel J. 1x, Novák V. 2x

Hluboká x Týn - Hlinecká 3:3

Góly: Fencel J. 1x, Fencel Zd. 1x, Petroušek F. 1x

Jedna výhra a remíza nám stačila k postupu do semifinále.

Semifinále:

Hluboká x Grünwaldova 1:4 Gól: Fencel Zd.

Hluboká x Bezdrevská 2:0 Góly: Klíma F. 1x, Fencel J. 1x

Tato výhra nás posunula do finálové skupiny, která se konala ve čtvrtek 5. 12. 2013.

Okresní kolo žáků 6.–7. tříd ve florbalu – finálová skupina

– 5. 12. 2013. Nafukovací hala SKP České Budějovice. 4 družstva Hluboká x GJVJ 3:4 Góly: Petroušek F. 2x, Fencel J. 1x (v tomto zápase nám uškodilo vyloučení dvou hráčů v jedné minutě – takže jsme hráli v oslabení 3x5 – inkasovali jsme 1 gól, čímž soupeř vyrovnal na 3:3 a začal být bojovnější, nakonec jsme prohráli 4:3 a tím se zařadili do boje o 3. místo). V posledním zápase o 3. místo nám docházely síly. Pouze jednu branku vstřelil Fencel Zd. Prohráli jsme 4:1.

Celkově jsme se umístili na 4. místě ze 12 škol.

Všichni hráči se snažili o co nejlepší výkon a nasazení bylo obrovské.

V bráně se skvěle předvedl Daniel Trnka a nejlepším střelcem byl J. Fencel. Turnaj mladších žáků hodnotím jako velmi vydařený.

Organizace a pedagogický dozor: Mgr. Lenka Dvořáková

NOVÝ KURZ cvičení PILATES AN(N)O! pro začátečníky

Základní kurz 8 lekcí PILATES AN(N)O! v Sokolovně Hluboká nad Vltavou – malý sál.

KDY: v úterý 14. 1. 2014 v 16:00 hod. – úvodní hodina trvá 90 min., další hodiny poběží v úterý od 16:45 hod. (60 min.). Cena kurzu včetně základního průvodního manuálu ke cvičení Kč 1 250,—.

Přihlášky se jménem, telefonním číslem, e-mailem a poznámkou Hluboká + rok narození zasílejte: anno@pilatesjitka.cz nebo pilates.jitka@centrum.cz nebo +420 777 044 137

Reference a více informací na: www.pilatesjitka.cz

Těší se na Vás Ing. Jitka Moulisová

Instruktor MAT PILATES Balanced Body University

FYZIOPilates, BOSU, PRENATALPilates, Pilates po porodu,

SENIORPilates

Starý oddíl v novém kabátě

Foto: Archiv FiLií

Oddíl aerobiku v T. J. Sokol funguje již řadu let. Letos jsme mu však k Vánocům pořídili nový kabát. Nový název oddílu FiLií – tanec, aerobio, rytmika – naznačuje změnu, ke které jsme se rozhodli. FiLií znamená latinsky »děti« a rádi bychom se kromě aerobiku zaměřili také na různé tance a na rytmické cvičení.

Přijďte si k nám po Novém roce podívat a vyzkoušet zase něco jiného.

Cvičíme každou středu od 17:00 do 18:00 a v pátek od 17:30 do 19:00 v malé tělocvičně hlubocké sokolovny. Pro nejmenší děti (3-5 let) bude speciální hodina ve středu od 16:30 – 17:15.

V našem oddíle se nevěnujeme pouze cvičení. V říjnu jsme také pro naše holky připravili jednodenní soustředění v sokolovně. Dopoledne byl na programu nácvik sestavy a další cvičení a po obědě jsme navštívili hlubockou ZOO. Soustředění se podařilo a naše děvčata i my jsme byli moc spokojení, a proto již plánujeme další. V plánu je i další výlet, tentokrát do muzea čokolády a marcipánu v Táboře.

Během cvičení naše děvčata sbírají také bodíky za svou účast a snahu na jednotlivých trénincích a na závěr roku, na vánoční besídce, jsou ty nejlepší odměněny. Nyní jsme se začali připravovat na novou sezónu novou sestavou. Sestava už je o něco náročnější než v loňském roce, ale děvčata jí zvládají skvěle. Pilně se připravují na soutěže, na které se v roce 2014 chystáme. První už bude koncem ledna.

Těšíme se na vás a vaše děti v roce 2014.

FiLií

Veřejné bruslení

HC Hluboká nad Vltavou
Knights

leden 2014

Pátek	3. 1	17.00 - 18.45
Sobota	4. 1	15.30 - 17.15
Neděle	5. 1	14.00 - 15.45
Pátek	10. 1	17.00 - 18.00 (vstupné 20 Kč)
Sobota	11. 1	15.30 - 17.15
Neděle	12. 1	14.00 - 15.45
Pátek	17. 1	17.00 - 18.45
Sobota	18. 1	15.30 - 17.15
Neděle	19. 1	14.00 - 15.45
Pátek	24. 1	17.00 - 18.00 (vstupné 20 Kč)
Sobota	25. 1	15.30 - 17.15
Neděle	26. 1	14.00 - 15.45
Pátek	31. 1	17.00 - 18.45

Vstupné 30 Kč za každou bruslicí osobu bez rozdílu věku.

BEZPLATNÁ INZERCE

▪ PF 2013

S přáním příjemného prožití vánočních svátků a mnoha úspěchů v novém roce 2014 připojuji poděkování za Vaši důvěru a těším se na další úspěšnou spolupráci.

Malíř – natěrač, Karel Hnilička
Hluboká nad Vltavou – Zámostí,
Tel.: 604 823 505.

▪ Prodám družstevní byt 4+kk

V klidné části centra Hluboké.
Zděný, nová okna. Cena 1 330 000 Kč.
Tel.: 724 507 044.

TRAPPER & BOA

Alšova jihočeská galerie ve spolupráci s Památníkem národního písemnictví v Praze připravila na závěr svého jubilejního roku výstavu s názvem „TRAPPER & BOA – Osudová dobrodružství Jana a Mikoláše Alše“, kterou zároveň připomene 100. výročí od úmrtí Mikoláše Alše.

Mikoláš Aleš (1852 - 1913) se narodil v jihočeských Miroticích, odkud pocházelo několik generací jeho předků, zde také prožil formativní roky dětství a dospívání před odchodem na pražskou Akademii. Do těchto let se vrací také současná výstava.

V názvu výstavy byly použity „indiánské“ přezdívky Mikoláše a jeho staršího bratra Jana, které používali během dětských her. Jan aka Trapper provázel věrného druha Mikoláše aka Boa nejen na dobrodružné lovecké výpravy do okolních lesů, ale zasvěcoval jej rovněž do tajů umění. Jan byl talentovaný kreslíř. Zdánlivou idylu přerušila tragická událost: o Velikonocích, na Velký pátek roku 1867 odešel Jan s nabitou pistolí na lov čápa. Jana pak našli s prostřeleným srdcem.

Sebevražda z nešťastné lásky bolestně přetrhla pouto obou bratrů. Mikoláš Aleš po celý život pietně schraňoval bratrovy kresby. Trauma smrti talentovaného bratra nepřestalo Mikoláše pronásledovat. Až obsesivně používal detaily i celé kompozice bratrových kreseb do svých pozdějších děl. Nejmarkantněji poznamenalo cyklus Živly, který je nejen elegií tragického osudu amerických Indiánů, ale svým způsobem rovněž návratem do imaginárního univerza společných dětských her.

Současná výstava se pokusí rekonstruovat dramatický oblouk spojující Alšovo dětství a jeden z nepochybných vrcholů jeho díla, který reprezentuje cyklus Živly z roku 1881.

V dosud nikdy neprezentovaném rozsahu představí juvenilní dílo bratra Jana. Aktualizací příběhu obou bratrů se stane zařazení několika obrazů Víta Soukupa (1971-2007), tragicky zesnulého malíře, a reálií dokumentujících život současných euro-Indiánů.

■ **Termín výstavy:** 12. prosince 2013 – 3. února 2014

Mgr. Ondřej Chrobák, kurátor výstavy, Programy pro školy Mgr. Jiřina Zimová a zájmové skupiny: tel.: 723 176 146, e-mail: zimova@ajg.cz, doprovodné programy: Mgr. Monika Sybolová, Kontaktní informace: tel.: 387 311 102, e-mail: ajg@ajg.cz, www.ajg.cz

■ **Doprovodné programy k výstavě Trapper & Boa**

OSUDOVÁ DOBRODRUŽSTVÍ JANA A MIKOLÁŠE ALŠE

13. 12. 2013 – 2. 2. 2014, každý den 9.00-18.00

Wortnerův dům AJG, U Černé věže 22, České Budějovice

Pátrání po záhadně ukrytých obrazech

V Alšovce probíhalo před Vánoci pátrání po obrazech s motivy Madony, Zvěstování, Navštívení, Narození a Klanění Tří králů. Žáci ze základních škol se stávali detektivy a podle fotografií hledali originály uvedených motivů. Nebylo to však vůbec jednoduché! Pouze jedna skupinka splnila svůj úkol hned: obraz Madony nebylo těžké nalézt. Ovšem ostatní motivy daly detektivům dost zabrat. O to větší bylo překvapení, když se nakonec všichni setkali u jednoho jediného obrazu. Jeden obraz obsahující v sobě devět dalších témat!

Foto: Archiv AJG

Obraz Madony z dominikánského kláštera v Českých Budějovicích je vskutku zvláštní. Vidíme práci středověké výtvarné dílny, od truhláře, řezbáře, kreslíře a malíře až po zlatníka. Když se naučíme pozorně dívat, můžeme spatřit mezi bohatou dekorativní výzdobou i ukryté anděly. Základní zlatnické či spíše stříbrnické techniky si žáci vyzkoušeli při malé výtvarné dílně. Vyráběli stříbrné hvězdy.

Do Alšovky na Hlubokou přišlo či přijelo v předvánočním čase 19 tříd žáků ze základních škol.

Mgr. Jiřina Zimová

Alšova jihočeská galerie v Hluboké nad Vltavou

Mikoláš Aleš, *Hlava světice v přílbě*, nedatováno, olej, plátno, 17,7 × 21,3 cm (detail)

pf 2014

Křížáci - Strašidlo cantervillské

Uhynulá lasice v ZOO

120 let Schwarzenbergské MŠ

letní Hudební festival Hluboká

Červnové povodně

Stavba přístaviště

Hlubocký motocyklový okruh, výročí 60 let

výlov rybníka Bezdrev

150 let sboru Závís

tradiční vánoční zpívání v Alšovce

AJG Hluboká

VÝSTAVY

Gotické umění / Malířství
a sochařství. České sochařství 20. století.
Flámské a holandské malířství 16.–18. století.
Stálé expozice.

Wortnerův dům AJG

v Českých Budějovicích, U Černé věže 22

VÝSTAVY

TRAPPER & BOA / Osudová dobrodružství
Jana a Mikoláše Alše. Do 3. 2. 2014

Odborná přednáška

Zajímavosti ze života a tvorby Mikoláše Alše
Přednáší: Mgr. Zita Miklošová / začátek
v 17 hodin

Mezinárodní muzeum keramiky v Bechyni

VÝSTAVY

Mezinárodní keramická symposia 1966 - 2012
- stálá expozice

AJG

T + 420 387 967 041

e-mail: sekretariat@ajg.cz,

ajg@ajg.cz, www.ajg.cz.

Pořady pro školy na objednávku / zimova@ajg.cz

Výstavní sály otevřeny denně:

Hluboká nad Vltavou / Alšova jihočeská galerie

/ květen 9.00 – 16.00

České Budějovice / Wortnerův dům /

celoročně 9.00 – 18.00

Bechyně / Mezinárodní muzeum keramiky /

prohlídky na základ tel. domluvy

Každou neděli a ve státní svátky volný vstup do
všech expozic a výstav AJG.

Změna programu vyhrazena!

AJG

Neděle nejen s kurátorem Ondřejem
Chrobákem aneb ve dvou se to lépe táhne

■ 19. 1. 14.00 *Jak vidí Mikoláše Alše studenti
dějin umění Jihočeské univerzity* – diskuse
se studenty Oddělení dějin umění FF JU,
kurátorem a návštěvníky nad odkazem
M. Alše a možností interpretace jeho díla,
60 min.

■ 19. 1. 15.00 *Trapper a Boa*, komentovaná
prohlídka s Ondřejem Chrobákem, 60 min.

■ 19. 1. 16.00 *Co potřebuje indiánská rodina
k důstojnému přežití v brdských lesech?*
Praktické ukázky a vyprávění s Cyrilem
Marounkem, 60 min.

■ 26. 1. 14.00 *Mikoláš Aleš a legenda o umělci
v Čechách*. Komentovaná prohlídka s Monikou
Sybolovou, 60 min.

■ 26. 1. 15.00 *»Budte mi hvězdou v tmách tohoto
světa«* – umělecká recitace Zdenky Sokolické
z korespondence mezi M. Alšem a M. Kailovou
doprovázená hudebními ukázkami (A. Dvořák,
O. Nedbal), 30 min.

■ 2. 2. 14.00 *Trapper a Boa*, komentovaná
prohlídka s Ondřejem Chrobákem, 60 min.

■ 2. 2. 15.00 *Sourozenecké konstelace*, taneční
performance Marka Menšíka, 30 min.

Komentované prohlídky a přednášky s odborníky

Čas: 17. 00. Délka: 60 min. Cena: zdarma
k platné vstupence. Místo setkání: pokladna.

■ 15. 1. *Mikoláš Aleš* – výtvarník Národního
divadla (Kristýna Brožová)

■ 22. 1. *Indiáni M. Alše jako urození divoši*
(Tomáš Winter)

■ 29. 1. *Montáž mýtů a historie*. Kombinatorika
archeologických fragmentů v tvorbě M. Alše
(Václav Hájek)

■ 1. 2. 14.00 *Kresba v díle M. Alše* (Markéta
Dlábková)

Dernisáž výstavy Indiáni, trampové a ti ostatní

Čas: neděle, 2. 2. Cena: zdarma k platné
vstupence. Přijďte se podívat na život
Euroindianů v Čechách a oprášit své znalosti
z mládí. Jak zapálit oheň bez sirek? Jak vydělat
kůži? Jak postavit týp? Jak si vyšít vestu
korálky? Na to vám možná odpoví oživí
Alšovi Indiáni, ale především Euroindian
Cyril Marounek.

INSPIRATIVNÍ PROSTORY NA VÝSTAVĚ PRO ŠIROKOU VEŘEJNOST

Informační bar o Mikoláši Alšovi (přízemí
výstavy). Můžete se dobře připravit na vstup
do výstavy a načerpat nejrůznější informace
o životě a díle M. Alše.

■ *Americké dobrodružství v Čechách* (přízemí
výstavy). Prohlédněte si, co potřebujete pro
život v přírodě. Inspirujte se životem a filozofií
Euroindianů.

■ Myšlenková mapa kurátora výstavy

(1. patro výstavy). Nahlédněte na chvíli do
hlavy kurátora, který pro vás připravil tuto
výstavu.

PROGRAMY PRO DĚTI

Jeden den u Indiánů

Čas: sobota, 25. 1. Cena: zdarma k platné
vstupence.

■ 10.00–14.00 – bubnování s Miroslavem
Kašparem ■ tancování s Markétou Málkovou
a Bárou Paulátovou (Kredance) ■ lukostřelba

■ pohádky s Danielou Mášovou Šimonovou
14.00–17.00 ■ výtvarný ateliér s Jiřinou Zimovou
a Evou Drančákovou

Pracovní listy pro děti a rodiče

Budou k dispozici od 6. 1. 2014. Vznikají ve
spolupráci s Katedrou výtvarné výchovy PF JU.

PROGRAMY PRO ŠKOLNÍ SKUPINY

Vzdělávací programy pro školy

Čas: od 6. 1. 2014 Délka: 60 min Cena: 10 Kč
/ žák – student, doprovod zdarma. Lektorky:

Mgr. Jiřina Zimová, Mgr. Eva Drančáková

Na programy je nutné se objednat na:

Mgr. Jiřina Zimová, e-mail: zimova@ajg.cz

723 176 146, 387 311 102 (Wortnerův dům),

387 967 041 (AJG Hluboká n. Vltavou)

Pro dětské návštěvníky

Workshop k výstavě TRAPPER & BOA

sobota 25. ledna 2014

KC PANORAMA

www.kcpanorama.cz

Vstupenky možno rezervovat nebo zakoupit
v pracovní dny od 8.00 – 10.00 hodin,
nebo 1 hodinu před začátkem představení.
Rezervované vstupenky nutno vyzvednout
nejpozději 30 minut před začátkem představení,
poté budou uvolněny k prodeji!

Biograf

■ **Pátek 3. ledna – Vše je ztraceno.** USA 2013.

Drama/dobrodružný/akční. *Mořský vlk už zažil
mnoho krizí, ale ta největší jej teprve čeká...*

Hrají: Robert Redford. Režie: J. C. Chandor

Přístupný od 12 let, české titulky!

■ **Sobota 4. ledna – Walter Mitty a jeho**

tajemný život. USA 2013. Drama/ fantasy. *Žije
ve svém vysněném světě, ale jednoho dne se musí
rozhodnout pro svou realitu.*

Hrají: Ben Stiller, Kristen Wiig, Adam Scott,
Kathryn Hahn. Režie: Ben Stiller.

Přístupný od 12 let, české titulky!

■ **Středa 8. ledna – Příběh kmotra.** ČR 2013.

Drama/životopisný/krimi. *Příběh je inspirován
bestsellerem J. Kmenty »Kmotr Mrázek«* –
popisuje vzestup a pád člověka.

Hrají: Ondřej Vetchý, Lukáš Vaculík, Jan
Vondráček, Jiří Dvořák. Režie: Petr Nikolaev.

Přístupný od 12.

■ **Úterý 14. ledna – Bella mia.** ČR 2013. Drama.

*Stádo krav je odsouzeno k utracení a rozhodne
se utéct – hon začíná – kdo je vlastně nízký –
člověk nebo zvíře?* Hrají: Petr Forman, Zuzana
Norisová, Igor Orozovič, Anna Fialová. Režie:

Martin Duba. Přístupný od 12 let.

■ **Středa 15. ledna – 47 róninů ve 3d.** USA

2013. Dobrodružný/historický/fantasy.
*Díky svým mimořádným schopnostem je vzat na
milost skupinou bývalých samurajů...*

Hrají: Keanu Reeves, Tadanobu Asano, Rinko
Kikuči. Režie: Hossein Amini, Chris Morgan.

Přístupný od 12 let – český dabing!

■ **Úterý 21. ledna – Zlodějka knih.** USA 2013.

Drama/historický/skutečný
*Příběh z roku 1939. mladá dívka si uvědomuje
krutost války a bezpečí nalézá v knihách.*

Hrají: Geoffrey Rush, Emily Watson, Sophie
Nélisse. Režie: Brian Percival.

▪ **Středa 29. ledna – Něžné vlny.** ČR 2013.
Komedie. *Vojta nechce být ani plavcem, ani pianistou – touží po Ele, která odchází z ČSSR. Píše se rok 1989.*

Hrají: Vojtěch Dyk, Lucie Šteflová, Robert Cejnar, Jan Budař. Režie: Jiří Vejdělek.
Přístupný od 12 let.

▪ **Čtvrtek 30. ledna – Vejška.** ČR 2014.
Komedie. *Na prestižní vysoké škole má každý zcela odlišné zájmy v průběhu studia...*

Hrají: Tomáš Vorel ml., Jiří Mádl, Eva Josefíková, Petr Čtvrtníček. Režie: Tomáš Vorel. Přístupný od 12 let.

Začátky představení v 19.00 hod.

PŘEDSTAVENÍ PRO DĚTI

▪ **Neděle 26. ledna – Krtek a kalhotky.** ČR 1957. Animovaný. Režie: Z. Miler
10 pohádek o krtečkovi. **Vstup zdarma!!!**
Začátek představení v 17.00 hod.

Komorní scéna

▪ **Středa 8. ledna - Cestujeme – Indie.**

Vyprávět bude p. Marie Obstová.
17.00 hodin

▪ **Pátek a sobota 10. a 11. ledna - A do pyžam.**

Divadelní představení.
Divadlo Píkl. 19.00 hodin

▪ **Pátek a sobota 17. a 18. ledna - Vraždy a něžnosti.** Divadlo Píkl.

Komedie. 19.00 hodin.

▪ **Středa 22. ledna - S tvou dcerou ne!**

Benefiční divadelní představení pro Barunku Sedláčkovou. Divadlo Píkl. 19.00 hodin

▪ **Pátek 24. ledna – Talisman.**

Divadelní společnost Křížžáci.
Komedie. Premiéra. 19.00 hodin.

▪ **Sobota 25. ledna – Talisman.** Představení pouze pro důchodce!!! Divadelní společnost Křížžáci. 19.00 hodin

Vstupenky nelze rezervovat!!!

DIVADLO

sobota 22. 2. 2014

představení HVĚZDA

Studio DVA divadlo Praha

Hraje: Eva Holubová

Představení začíná v 15 hodin, odjezd do Prahy

ráno. *Vstupenka včetně dopravy 700 Kč,*

info p. Bezděková

tel.: 728 194 574,

e-mail: bezdekova.jitka@seznam.cz

Přejeme Vám Veselé Vánoce, zdraví, štěstí a srdečně Vás zveme na setkání všech baseballistů, softballistek, partnerů a přátel klubu k příležitosti 20. výročí založení baseballu na Hluboké.

Udělejte si čas 27. - 29. června 2014 na společné setkání ve sportovním areálu.

PF 2014

20

LET

1994 - 2014

www.baseball-hluboka.cz

Víru
Optimismus
Sílu
Empatii
Lásku
Noblesu
Opatrnost

**Pokud vám nevadí odřená pračka,
rozbalená lednice či televize...**

**NAVŠTIVTE NAŠÍ
SPECIALIZOVANOU
PRODEJNU**

A NAKUPUJTE SE SLEVAMI

až 80%

CERTIFIKOVANÝ
OBCHOD

Vše jednoduše i na splátky

Vrbenská 197/23, České Budějovice, +420 389 603 003

www.levneELEKTRO.cz

RADOST Z NÁKUPŮ